
K I E K E N S & C o

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

KIEKENS & Co

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

1997 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

6 dames – 10 heren

Va Kiekens: 78 jaar. Een gepensioneerde arbeider, sober gekleed.

Moe Kiekens: 75 jaar. Een eenvoudige volkswrouw

Sooi Kiekens: 49 jaar. Een onderofficier met een hoge dunk van zichzelf. Hij loopt altijd gekleed in uitgangsuniform en is het type van een echte vrouwenloper.

Roza, zijn vrouw: 45 jaar. Zij is altijd mooi en vrij duur gekleed. Naar de buitenwereld toe komen Sooi en Roza goed overeen maar de spanning tussenbeiden is voelbaar.

Flip Kiekens: 47 jaar. Een niet-geslaagd zakenman en gescheiden. Hij lijkt een beetje simpel maar schijn bedriegt. De tegenslagen in het leven hebben hem enigszins getekend en hard gemaakt.

Jeanne Kiekens: 45 jaar. Zij heeft een eenvoudig maar net voorkomen. Zij is ongecompliceerd en draagt het hart op de tong. Ze beschouwt haar man als haar troeteldier, bemoedert hem maar gedraagt zich soms wel eens bazig.

Jerome, haar man: 45 jaar. Als ambtenaar met niet al te veel verstand en erg naïef is hij het type van de jaknikker en meeloper. Als hij uitgedaagd wordt durft hij toch wel even uit de hoek komen. Hij vormt met zijn vrouw Jeanne een voorbeeldig huishouden en laat zich maar al te graag bemoederen.

Lisa Kiekens: 43 jaar. Zij is verzorgd en mooi maar goedkoop gekleed. Ze is hebzuchtig omdat ze graag 'wat meer' wil zijn. Ze wordt in haar betrachting naar luxe en welstand echter gehinderd door de drankzucht van haar man.

Modest, haar man: 44 jaar. Hij heeft duidelijk een drankprobleem. Voor hem is alles goed zolang de fles in de nabijheid is.

Freddie Kiekens: 35 jaar. Hij is het nakomertje van de familie en ongehuwd. Zijn tatoeages op beide armen, zijn neus- en oorringen, zijn haartooi en zijn kleding geven hem het uitzicht van een echte punker. Zo mogelijk bespeelt hij één of ander instrument.

Bella: leeftijd onbepaald maar eerder jong dan oud. Een echte vamp en nieuwe vriendin van Flip. Zij is overdadig geschminkt, uitdagend gekleed en komt duidelijk uit een bedenkelijk milieu.

Suzan: 40 jaar. Zij is de ex van Flip Kiekens. Zij is eenvoudig mooi gekleed en maakt een sympathieke indruk.

De burgemeester: Leeftijd onbepaald. Hij is een politiker volgens het boekje, overdreven vriendelijk en neemt iedere gelegenheid te baat om zijn partij op de voorgrond te brengen.

De schepen van plezier: leeftijd onbepaald. Een snuientrekker en jaknikker.

Jojo le Gigolo en Robinette: 30 jaar. Als Jojo is hij een stoere vent die het niet te nauw neemt met de morele waarden. Als Robinette is hij een travestiet, die alle moeite doet om vrouwelijke charmes uit te stralen. Hij is duidelijk van Franstalige afkomst en spreekt gebrekkig Nederlands.

Pros, ceremoniemeester en D.J: leeftijd onbepaald. Hij is duidelijk geen echte ceremoniemeester en neemt het met de beleefdheidsvormen niet al te nauw. Hij speelt de komiek en laat zich de drankjes meer dan welgevallen. Het is een erg zenuwachtig typetje, dat met korte pasjes door de leefkamer dribbelt.

KORTE INHOUD

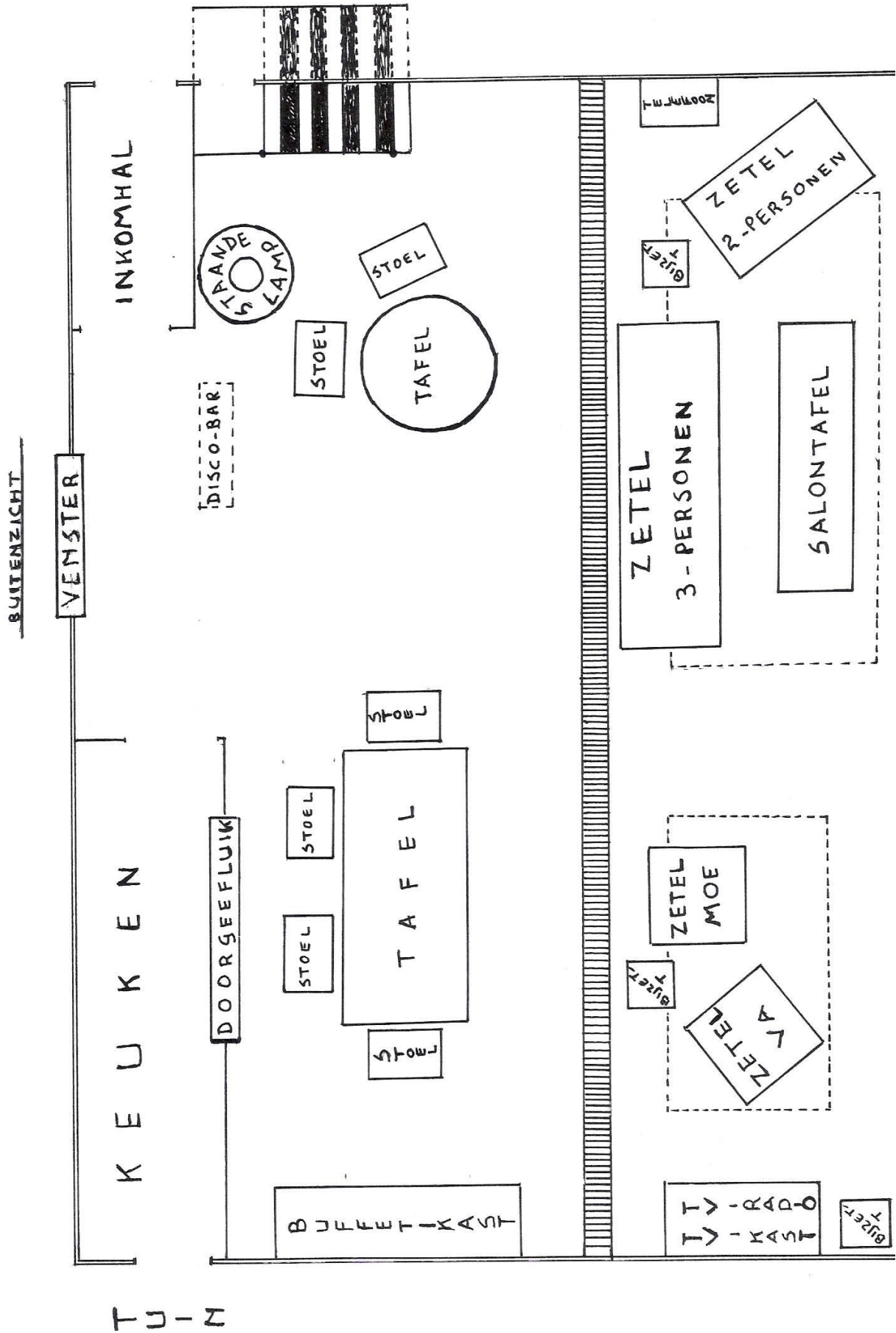
Va en moe Kiekens zijn bijna 50 jaar getrouwd: een goede reden om feest te vieren ware het niet dat de kinderen Kiekens met mekaar in onmin leven. Sooi en Lisa willen niets meer te maken hebben met hun broer Flip, die volgens hen de familie te schande maakt. Jeanne is niet akkoord met de arrogante houding van Sooi en Lisa en neemt het op voor Flip. Deze heeft immers in zijn leven meer dan zijn deel aan tegenslagen te verwerken gekregen. Freddie de jongste zoon laat al het gekibbel voor wat het is en leeft zijn eigen leven.

Wanneer de kinderen plannen maken voor het gouden huwelijksfeest van hun ouders zijn deze echter heel formeel. Er kan slechts gefeest worden indien de kinderen hun onderlinge ruzies voor één dag willen vergeten zodat er als één grote en hechte familie kan gevierd worden. De kinderen gaan hier uiteindelijk mee akkoord.

Maar ook andere problemen dreigen het feest te verstoren. Wanneer moe Kiekens haar oude stofzuiger wil laten herstellen zonder dat va hiervan op de hoogte is, haalt ze onwetend een gigolo in huis in plaats van een technicus. Hierdoor dreigt het huwelijksleven van beide bejaarden nog verstoord te worden.

Zo nadert de dag van het feest. Een misverstand bij het aankopen van hun geschenk, met name een stofzuiger, doet het feest ontaarden in een helse scheldpartij. Hierbij komen alle grieven en frustraties uit het verleden naar boven. Va en moe Kiekens muizen er ongezien vandoor. Wanneer zij midden in de nacht terug thuiskomen kunnen zij enkel de aangerichte ravage vaststellen. Het feest is een totale mislukking geworden. Va Kiekens heeft echter nog een fijne verrassing in petto voor zijn “moe”. Onder hun beidjes beëindigen zij hun gouden huwelijksfeest op een mooie en emotionele wijze.

DECOR

Indeling

Het stuk speelt zich af in de leefkamer van va en moe Kiekens. Aangezien er soms veel volk tegelijkertijd in de leefkamer vertoeft is het aangeraden het podium op te delen in een voorste en achterste deel. Hierbij is het achterste deel een 25 à 30 cm hoger dan het voorste deel. In de verdere beschrijving wordt het voorste gedeelte dan ook het lagere niveau genoemd en het achterste gedeelte het hogere niveau.

Links tegen de achterwand bevindt zich de keuken met een doorgeefluik naar de eetplaats ervoor. De keuken kan betreden worden links vanuit de tuin en rechts door een open doorgang vanuit de keuken.

Rechts tegen de achterwand en recht tegenover de keuken is de inkomhal. De inkomhal kan betreden worden rechts van op de straat en links door een open doorgang vanuit de leefplaats. Tussen de keuken en de inkomhal is een open raam met daarachter een buitenzicht.

Tegen de rechterzijwand en aansluitend op de wand van de inkomhal is een overloop die bereikt wordt met een trap van vier à zes treden. Door een open doorgang leidt deze overloop naar de bovenvertrekken. Onder de trap is een afgesloten ruimte die dient als berging. Indien de beschikbare ruimte het niet toelaat kan de inkomhal en de trap vervangen worden door twee deuren : één als inkom en de andere als toegang tot een denkbeeldige trap, die naar boven leidt.

Meubilair.

Links tegen de wand op het lagere niveau staat een tv-kast met een tv en een radio. Daarnaast staan de zetels van va en moe Kiekens met enkele bijzettafeltjes. Onder de zetel ligt een tapijt.

Links op het hogere niveau staat een eetplaats. Deze omvat links tegen de wand een buffetkast met daarnaast een tafel en vier stoelen.

Rechts op het lagere niveau staat een salon bestaande uit een driezit, een tweezit en een salontafeltje. Tussen de driezit en de tweezit staat een bijzettafeltje. Onder het salon ligt een tapijt. Tegen de rechterzijwand staat een tafeltje met de telefoon.

Rechts op het hogere niveau staat een rond tafeltje met twee stoelen met daarachter een grote schemerlamp met afneembare kap.

Voor het derde bedrijf worden op het lagere niveau de zetels van va en moe rechts geplaatst en het salon links. Links en rechts naast de zetels van va en moe staan dan bijzettafeltjes. Op het hogere niveau wordt vlak bij de inkomhal een kleine discobar geïnstalleerd.

Verlichting en elektriciteit.

De leefkamer wordt verlicht met schemerlampen en muurlampen.

Linksvoor op de TV staat een kleine schemerlamp. Links en rechts van het doorgeefluik hangen muurlampen. Deze worden bediend met een lichtschakelaar, die zich vlak bij de open doorgang naar de keuken bevindt. In de leefkamer tegen de keukenwand en vlakbij de doorgang is dichtbij de grond een stopcontact voorzien om de stekker van de stofzuiger in te

steken. De stroom op dit stopcontact moet kunnen onderbroken worden. Binnen in de keuken is verlichting voorzien die kan in- en uitgeschakeld worden met lichtschakelaars aan beide doorgangen. Het buitenaanzicht wordt doorlopend verlicht. Deze verlichting dient te voorzien in enige kleurenschakeling zodat bij de overgang van dag naar avond en nacht de indruk van maanlicht kan opgewekt worden. Ook de inkomhal heeft verlichting die kan bediend worden met een afzonderlijke schakelaar. Het licht in de keuken en de inkomhal brandt doorlopend tenzij anders wordt beschreven. De grote schemerlamp met afneembare kap in de hoek tussen de inkomhal en de trap moet ook kunnen branden. Boven op de overloop en juist voor de open doorgang is een muurlamp voorzien met vlakbij een lichtschakelaar. Het decor wordt verder afgewerkt met enkele eenvoudige schilderijen en een paar foto's aan de muur, een kruisbeeld in het midden boven het doorgeefluik en enkele andere attributen her en der geplaatst.

NOOT

Het stuk "Kiekens & Co" bevat enkele liedjes. Behalve voor het lied "Zilverdraden tussen goud" zijn de teksten en de muziek in bijlage origineel en maken integraal deel uit van het toneelstuk.

Het lied "Zilverdraden tussen goud" van Bob Scholte maakt geen wezenlijk deel uit van het toneelstuk. Indien het lied gebracht wordt zijn hiervoor dan ook afzonderlijke auteursrechten verschuldigd. Het lied kan gebeurlijk weggelaten worden en vervangen door de tekst in bijlage.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Va – Moe – Freddie

(Va zit in zijn zetel en leest de krant. Hij geniet van zijn pijpje. Moe staat in de keuken achter het doorgeefluik en doet de vaat.)

VA: Voor de noen in mijne zetel zitten en in alle stilte genieten van mijn gazet en van mijn pijpke. 't Leven kan wreed schoon zijn.

(Van boven klinkt muziek, zo mogelijk trompet of saxofoon. 't Is Freddie die een lied instudeert. De muziek werkt va danig op de zenuwen. Hij gaat tot aan de trap en neemt de leuning met beide handen vast.)

VA: Freddie...ie...ie!!! Freddie Kiekens!!!

FREDDIE: *(van boven)* Ja va?

VA: Gaat het zo een beetje?

FREDDIE: Een heel klein beetje. Ik moet nog veel repeteren.

VA: Doe het dan wat minder. Waar trekt dat nog op.

FREDDIE: Op muziek.

VA: Als dat op muziek trekt, dan trek ik op een ezel.

FREDDIE: Niets van aantrekken va. Gij hebt uzelf ook niet gemaakt.

(Freddie begint opnieuw te spelen. Va komt kwaad naar voor.)

VA: 't Leven kan ook wreed triestig zijn. Voor 't zelfde geld. Als mensen met mekaar geen rekening houden. Zelfs uw eigen vlees en bloed. Dju toch. *(Va gaat terug naar zijn zetel. De muziek stopt.)* Eindelijk, hij krijgt verstand. Of beter, hij gebruikt zijn verstand. Want hij heeft er genoeg. Alle "Kiekens" hebben verstand in hun koppeke. Dat klinkt raar hè. Gewoonlijk zeggen ze: "Daarzie, nog zo een kieken zonder kop." Maar dat zijn ander kiekens. De "Kiekens" die ons Matil heeft uitgebroed, hebben allemaal een schone kop, volgepropt met hersenen en verstand. Maar ze gebruiken het niet genoeg, de stomme kiekens.

(Va zet zich in zijn zetel en leest verder in zijn krant. Moe komt zingend binnen vanuit de keuken en haalt de stofzuiger van onder de trap. Ze zet de stofzuiger vlakbij va op het tapijt en steekt de stekker in.)

MOE: Kom Miele, pak de beestjes.

(Moe begint te stofzuigen terwijl ze een lied zingt. Va kijkt verveeld op.)

VA: *(roept)* Moet dat!

MOE: Wablief?

VA: *(roept harder)* Of dat moet!

MOE: Harder roepen. Ik versta u niet!

VA: *(brult zo hard hij kan terwijl de stofzuiger stil valt.)* Of dat moet verdomme!

MOE: Ge moet zo hard niet roepen. Ik ben niet doof zulle.

VA: Maar ge verstond mij niet.

MOE: Ik was aan 't stofzuigen.

VA: Dat heb ik wel gehoord. *(gaat tot bij moe)* En ik vraag of dat moet?

MOE: Natuurlijk moet dat. Of wilt ge tussen het vuil en het ongedierte blijven zitten?

VA: Vuil en ongedierte? Waar is dat? Ik zie niets.

MOE: Ik ook niet. Maar 't is er. In dat tapijt. De huismijt.

VA: We hebben toch geen huismeid. En moesten we er één hebben, wat doet die dan in dat tapijt?

MOE: Ons ziek maken, dat doet die daar. En om ze te pakken moet ik stofzuigen. Maar mijne "Miele" is kapot. Door uw schuld.

VA: Door mijn schuld? Maar ik heb hem niet eens aangeraakt.

MOE: Juist daarom. Ik vraag u al maanden om ernaar te kijken.

VA: Ja maar moeke, ik mag daar nog jaren naar kijken. Hij zal daardoor niet beter werken. Uwe "Miele" heeft zijn tijd gehad. En hij niet alleen. Denk daar maar eens goed over na.

MOE: Wat wilt ge daarmee zeggen?

VA: Dat ge zo hard niet moet blijven werken. Laat uwe "Miele" op tijd rusten. En rust zelf ook een beetje. Dan is die huismeid gerust. En ik ook.

(Met een blik vol leedvermaak zet va zich opnieuw neer en leest verder in zijn krant. Moe kijkt kwaad van va naar de stofzuiger en geeft deze laatste een schop. "Miele" schiet prompt in actie. Va verschiet van het lawaai. Moe doet zingend verder met stofzuigen. Va staat kwaad recht en gaat tot bij moe.)

VA: Is 't weer van dat?

MOE: Harder! Ik versta u niet!

VA: *(brult terwijl de stofzuiger stilvalt)* Of 't weer van dat is?

MOE: Van wat?

VA: Dat lawaai verdomme. Ik word hier nog zot.

MOE: Voor zover dat nog kan. Ge brult gelijk een aap. En dat is voor niks nodig. Of hoort ge niet goed?

VA: Ik hoor nog heel goed. Als ge mij niet op stang jaagt met dat geronk. Wie heeft dat stom ding gemaakt?

MOE: Welk stom ding? Mijne Miele?

VA: Ja, uwe Miele.

MOE: Durft gij dat nog te vragen?

VA: En waarom niet? Ik zou 't niet kunnen.

MOE: Dat zal wel. Gij zijt nog stommer als dat stom ding. Maar ik kan dat wel. Ik heb een technische knobbel. Goed kijken hè. Patat, een snot onder zijn gat en.. voila.

(Moe schopt tegen de stofzuiger, die onmiddellijk weer in actie schiet. Va verschiet zich haast een bult.)

VA: Daar begot, hij werkt.

MOE: Wablief? Ik versta u niet!

(Va haalt hulpeloos de schouders op. De bel rinkelt.)

VA: Moe, de bel.

MOE: Wablief?

VA: *(brult terwijl de stofzuiger stilvalt)* De bel!!!

(De bel rinkelt opnieuw.)

MOE: Dat hoor ik toch ook. Of denkt ge nu echt dat ik zo doof ben als een pot.

(Moe gaat naar de inkomhal om de deur te openen. Va kijkt naar de stofzuiger, dan naar de inkomhal en omzichtig in 't rond. Hij schopt tegen de stofzuiger, die geen kik geeft. Va heeft zich bezeerd en jammert van de pijn. Hij hinkt tot bij de driesit en zet zich links neer)

VA: Oeoehhh! Miljaar de miljaar, vuile bazaar, stuk ellende. Ge vliegt buiten met het groot huisvuil. Dat is wat anders hè. Dat zal u leren... oei...oei...oei.

Tweede tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza.

(Moe komt binnen, gevolgd door Sooi en Roza. Sooi is in uitgaansuniform van onderofficier. Roza is fijn uitgedost.)

SOOI: Wat scheelt er va? Hebt ge u pijn gedaan?

VA: Nee, ik leer jodelen.

MOE: Dat hoor ik. Wat hebt ge nu weer uitgestoken?

VA: Mijne voet tegen die stomme... tafelpoot.

SOOI: Hoe doet ge nu zoiets? Daarvoor moet ge niet van de slimsten zijn.

VA: 't Is allemaal uw schuld.

SOOI: Wat kan ik daar in godsnaam aan doen?

VA: Kom langs achter. Gelijk iedereen die hier de weg kent. In plaats van te bellen.

SOOI: Wat heeft die bel te maken met uwe zere voet?

VA: Alles. Als gij niet had gebeld, had ons moe niet moeten open doen. En dan had ik de kans niet gehad...

MOE: om mijne Miele...

VA: *(luid)* ... die tafelpoot...

MOE: *(luid)* ... mijne Miele...

VA: *(heel stil)* ... die tafelpoot...

MOE: ... een sjot te geven. Maar bij u pakt dat niet hè manneke.

(Va gaat hinkend naar zijn zetel)

SOOI: Ik snap er niks van. Maar als ik op officieel bezoek kom ben ik in uniform en kom ik door de grote deur. En dat is nog altijd de voordeur. Waarvan ik gene sleutel heb.

VA: Kom in 't vervolg in overal door de achterdeur. Dan hebt ge gene sleutel nodig. *(Va zet zich neer in zijn zetel.)*

SOOI: Zeg va, als ge zo begint ben ik weg.

ROZA: Hij heeft toch gelijk. Ik heb nog zo gezegd van langs achter te gaan.

SOOI: En juist daarom ben ik langs voor gekomen. En nu ben ik weg.

VA: Salu en de kost.

ROZA: Ja maar, François...

SOOI: Kom Roza.

MOE: Hier blijven zeg ik, alle twee. Ik haal koffie.

(Moe gaat naar de keuken. Roza zet zich in de zetel rechts van va. Sooi schuift een stoel bij en zet zich links van va. Hij legt zijn kepi op een bijzettafeltje. Er valt een korte stilte met beurtelings gekuch. Va wrijft over zijn pijnlijke voet.)

ROZA: Doet het nog pijn?

VA: Ja verdomme, mijnen teen.

SOOI: Hij zal gebroken zijn.

VA: En dan?

SOOI: In het gips. Tot boven uw knie.

VA: Gij zijt zot.

SOOI: Ik niet, gij. Hebt ge echt tegen die stofzuiger gestampt?

VA: Ja Sooi.

SOOI: Waarom doet ge nu zoiets?

VA: Om hem in gang te krijgen.

ROZA: Ja maar va, daarvoor moet ge toch op een knopje duwen.

(Moe serveert de koffie en gaat terug naar de keuken.)

VA: Bij onze Miele niet. Vraag dat maar aan ons moe. Onze Miele werkt alleen maar als ge hem onder zijn... dinges... stampt.

ROZA: Zo ken ik er nog.

SOOI: Is 't goed ja?

(Sooi kijkt met een vernietigende blik naar Roza. De bel rinkelt opnieuw.)

VA: Moe, de bel.

MOE: *(van in de keuken)* Ik ga al.

ROZA: Dat zullen ze zijn.

VA: Wie?

SOOI: Ons Jeanne en Jerome.

ROZA: En ons Lisa en Modest.

VA: Zijn die ook in uniform?

SOOI: Waarom?

VA: Omdat ze ook door de grote deur komen.

SOOI: Uwen hofpad ligt er niet al te proper bij hè va.

VA: Proper genoeg voor uw carnavalskostuum.

SOOI: Ik draag liever zo een carnavalskostuum dan een werkpak gelijk jij.

VA: Ja? Vindt jij dat zo speciaal.

SOOI: *(zet zijn kepi op en gaat in houding staan)* Dit uniform is het uithangbord van 'den armee belge'.

VA: *(staat recht en zet zijn pet op)* En dit werkpak is het uithangbord van 'den arme belg'.

ROZA: Ons Jeanne en ons Lisa komen langs voor omdat ze ook op officieel bezoek komen.

VA: Bij hun eigen ouders? Waarvoor is dat nu goed?

SOOI: Dat zult ge seffens wel horen.

Derde tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Jeanne – Jerome – Lisa - Modest – Freddie

(Moe, gevolgd door Jeanne, Jerome, Lisa en Modest komen binnen. Modest heeft zichtbaar al gedronken. Jeanne zet de stofzuifer aan de kant. Jerome zet zich links in de dreezit. Lisa bladert wat in tijdschriften die op het ronde tafeltje liggen. Modest laat zich neervallen in de tweezit.)

MOE: Kijk eens va. Hoe later op de dag hoe schoner volk.

ROZA: *(veert recht en gaat tot bij moe)* Zijn die schoner dan wij?

MOE: Dat zeg ik toch niet.

ROZA: Dat zegt ge wel.

MOE: Ik zeg dat maar omdat ze dat zo zeggen.

ROZA: Ge moet dat niet zeggen omdat ze dat zo zeggen.

JEANNE: Maar soms is dat toch terecht, hè moe.

ROZA: Moei er u niet mee jij.

JEANNE: Ik moei mij als ik wil. En jij hoeft ons moe zo niet af te snauwen.

VA: Allee, allee, wat krijgen we nu. Een officieel bezoek om ruzie te maken. Zoudt ge niet beter eerst een goede dag zeggen.

ALLEN: Ja va. Dag va. *(Roza zet zich opnieuw in de zetel.)*

MOE: Ik zorg voor de koffie. Iedereen wil toch koffie?

MODEST: *(staat recht)* Met een cognacske als 't kan.

LISA: Joepie... zo vroeg?

MODEST: Snoepie... hoe vroeger op de dag, hoe liever ik ze mag.
Want drink ik in de morgen, ik drink nog zonder zorgen.

LISA: Och jong, trek uwe plan.

(Lisa zet zich neer rechts in de driezit. Modest neemt opnieuw plaats in de tweezit.)

MOE: Voor Jerome toch gewoon?

JEROME: Ook met een lekske. Als 't kan. *(lonkt naar Jeanne)*

JEANNE: *(komt tot bij Jerome)* Jommeke...

JEROME: Ja poes? *(Jeanne duidt met wijsvinger op 'nee'.)* Nee poes. Gewoon moe, zonder lekske.

(Moe wil met Jeanne naar de keuken gaan. Ze worden opgehouden door Sooi.)

SOOI: Aan mij moet ge zeker niets vragen?

MOE: Ik dacht...

SOOI: Ge moet niet denken.

JEANNE: Dat doen ze bij den troep ook niet.

SOOI: Vuil tong.

(Jeanne steekt haar tong uit naar Sooi.)

MOE: Mij hebben ze geleerd om altijd twee keer goed na te denken. En ik denk dat het geen goed gedacht is dat gij nu al sterke drank drinkt. 't Zal dus alleen koffie zijn.

SOOI: Amai zeg.

(Moe gaat naar de keuken. Door het doorgeefluik zet ze tassen en de koffiepot klaar voor Jeanne. Jeanne serveert koffie op het salontafeltje. Sooi zet zich opnieuw neer.)

VA: Ja Sooi, zo gaat dat hier jong. Als zij 'neen' zegt, is dat 'neen'.

SOOI: Dan zijt gij te beklagen.

VA: Tegen mij zegt ze dat niet. Zelfbediening in 't geniep, dat smaakt eens zo lekker.

ROZA: Zullen we nu maar beginnen?

JEANNE: We luisteren, nietwaar Jommeke?

JEROME: Ja poes.

LISA: Ik wacht.

MODEST: *(duidend op zijn drankje)* Ik ook.

(Sooi staat recht, zet zijn kepi op, gaat op het hogere niveau staan achter de zetel van va, schraapt zijn keel en begint heel plechtig te spreken.)

SOOI: Va en moe, we hebben iedereen samengeroepen om eens te klappen.

VA: Iedereen? Maar iedereen is er niet.

LISA: Dat is juist. Onze Freddie, waar is die?

VA: Hierboven. Hij studeert aan iets dat volgens hem op muziek trekt.

SOOI: Roep hem dan. Dat is toch niet moeilijk. *(Lisa af naar boven)*

(Sooi zet zich weer neer, neemt zijn kepi af en is zichtbaar geïrriteerd.)

VA: En onze Flip?

SOOI: Die heeft hier niets mee te maken.

JEANNE: 't Zou niet kunnen. 't Is ons broer.

SOOI: Ik heb geen broer die Flip heet.

JEANNE: Maar ik wel. Nietwaar Jommeke?

JEROME: Ja poes.

SOOI: *(staat recht)* Als die meedoet, ben ik weg.

MODEST: Niet te rap. Ik heb nog niets gehad.

(Sooi zet zich neer. Moe is intussen naar de kast gegaan en heeft de fles cognac boven gehaald om Modest te bedienen.)

MOE: Ik ben er mee daar Modest.

JEANNE: Cognac. Is dat alles wat voor u telt?

MODEST: Niet alles, Jeanneke, maar toch veel. Zet de fles maar neer moe. Zelfbediening in 't geniep, dat smaakt eens zo lekker. Niet waar va?

VA: Hoe kan ik dat weten? *(heimelijk)* Opstuiker.

(Jeanne zet zich neer aan het hoofd van de tafel rechts. Freddie, gekleed als punker, en Lisa komen van boven. Lisa zet zich terug op haar plaats. Freddie maakt een breed handgebaar naar iedereen.)

FREDDIE: Hi, everybody.

MODEST: *(staat recht en imiteert Freddie)* Hi Freddy boy.

FREDDIE: Is there a meeting here?

JEROME: Niks meeting, gewoon een samenkomst.

SOOI: Ik zal maar direct met de deur in huis vallen.

FREDDIE: *(maakt met beide handen een gebaar om Sooi tot rust aan te manen)* Take it easy man. Met niks in huis vallen.

MODEST: *(maakt hetzelfde gebaar als Freddie)* De deur laten staan Sooi. Take it easy man.

SOOI: Ik wil zeggen dat we direct kunnen beginnen.

JEANNE: Nee, dat kunnen we niet.

VA: Ons Jeanne heeft gelijk. Iedereen is iedereen. Ook onze Flip.

(Lisa staat recht en gaat tot bij va.)

LISA: Gij moet u daarmee niet bemoeien va. 'Wij' hebben die samenkomst belegd. En als 'wij' zeggen 'iedereen', dan bedoelen 'wij'...

MODEST: Dan bedoelen 'zij': iedereen behalve onze Flip.

LISA: Gij niet soms? *(gaat terug op haar plaats zitten)*

MODEST: *(is intussen goed aan de drank)* Mij kan dat niet bommen. *(giet nog wat cognac bij)* Ook een lekske Jerome?

JEROME: Nee Modest, geen goesting jong.

MODEST: Jeanneke, zeg eens dat hij wel goesting heeft.

JEANNE: Een klein beetje goesting moogt ge hebben, Jommeke.

JEROME: Ja poes. Een heel klein beetje Modest.

(Modest gaat tot bij Jerome. Hij wil onder het waakzaam oog van Jeanne een klein beetje inschenken, maar Jerome duwt aan zijn arm om zijn tas goed vol te krijgen.)

MODEST: Voilà Jerome, een klein lekske voor een klein beetje goesting.

(Sooi komt naderbij met zijn tas. Sooi en Modest kijken enkele keren beurtelings naar mekaar en naar de lege tas. Modest doet of hij er niets van begrijpt.)

SOOI: Komt er nog wat van ja?

MODEST: Gij moogt beginnen. Ik ben al bezig.

(Sooi zet zich kwaad terug neer met zijn lege tas terwijl Modest vol binnenpretjes naar zijn plaats gaat. Intussen heeft Jeanne zich weer aan het hoofd van de tafel gezet. Moe heeft zich links van Jeanne neergezet.)

ROZA: François, zeg nu eindelijk waarvoor we gekomen zijn. Mijn geduld is bijna op.

MODEST: Mijne cognac nog niet.

SOOI: *(zet zijn kepi op, gaat op het hogere niveau achter de zetel van va staan en begint plechtig te spreken.)* Va en moe, wij zijn hier allemaal samen gekomen....

JEANNE: Behalve onze Flip.

JEROME: Juist poes.

SOOI: ... allemaal samen gekomen om eens te klappen over iets wat iedereen van deze familie aanbelangt.

MOE: *(staat recht en komt tot bij va)* Dan moet onze Flip er zeker bij zijn. Nietwaar va?

VA: Zeker waar moe. Als het iedereen van deze familie aanbelangt.

SOOI: Voor mij is onze Flip geen familie meer.

VA: Ge komt nochtans uit hetzelfde nest jong.

SOOI: Ge had hem er beter uitgegooid, het schandaal. Wat voor een ambras heeft die al niet verkocht? Hij heeft zijne laatst cent erdoor gejaagd. Ja, zo is het. Hij heeft zelfs gene nagel meer om aan zijn gat te krabben.

LISA: Ja, dat komt ervan als kiekens bokkensprongen maken.

MOE: Onze Flip heeft tegenslag gehad. En daarbij, dat zijn ons zaken niet.

SOOI: Dat zijn ons zaken wel. Al die klap rond de fratsen die dat kiekken al heeft uitgehaald. Dat doet de 'Kiekens' geen goed. Geen wonder dat Suzan hem heeft laten stikken. En Suzanneke was nochtans een heel goed kind. En een schoon vrouwke. Ik had er graag mee te doen, heel graag.

MODEST: Misschien wel TE graag.

SOOI: Wat wilt ge daarmee zeggen?

MODEST: Niks jong, niks.

ROZA: Dan kunt ge beter zwijgen.

MOE: In de beste huishoudens zijn er wel eens problemen. En als die niet van de baan geraken gebeurt er wat er met onze Flip en Suzanneke is gebeurd.

SOOI: Bij ons gebeurt dat toch niet

JEANNE: *(recht)* Pas maar goed op.

SOOI: Durft gij zeggen dat ik Roza in de steek zou laten?

JEANNE: Andersom kan ook.

SOOI: Zij mij? Daar is geen enkele reden voor.

JEANNE: Dat zegt gij. Maar Roza denkt daar misschien anders over.

ROZA: *(staat recht)* Ik denk daar niet anders over. Ik zou François nooit in de steek laten.

JEANNE: Natuurlijk niet. Waar zoudt ge naartoe lopen. Daarbij, twee serpenteen zoals gij, gij kunt elkaar niet missen. Naar wie zoudt ge anders uw venijn uitspuwen.

ROZA: Ge zou beter naar uzelf kijken.

(Roza en Sooi zetten zich terug op hun plaats. Jeanne gaat tot bij Jerome.)

JEANNE: Ons Jommeke en ik, wij komen goed overeen, nietwaar Jommeke?

JEROME: Ja poes.

JEANNE: Wij maken nooit geen ruzie met mekaar, hè Jommeke?

JEROME: Nee poes.

SOOI: Dat kan ik goed geloven. Tegen zo een 'snulleke' kunt ge geen ruzie krijgen.

JEANNE: Wablieft? Is mijn Jommeke een snulleke?

SOOI: Ja, een onnozel snulleke.

JEANNE: Jommeke, hoort ge dat?

JEROME: Ja poes.

JEANNE: En laat ge dat zeggen?

JEROME: Nee poes.

JEANNE: Zeg hem dan maar eens ferm uw gedacht.

JEROME: Ja poes.

JEANNE: Ja poes, ja poes. Is dat alles wat ge kunt zeggen?

JEROME: Nee poes.

JEANNE: Zeg dan ook eens wat anders.

SOOI: Ja poes.

JEANNE: Nu is 't genoeg. Ze houden ons hier voor de zot. Kom Jerom.

(Jeanne en Jerome vertrekken door de inkomhal. Jerome komt terug naar binnen, maakt zich sterk en dik en komt tot bij Sooi. Sooi staat recht zodat ze mekaar dreigend in de ogen kijken. Jerome wordt bang en roept met overslaande stem)

JEROME: Boeffter!!!

(Jerome loopt overhaastig naar buiten en struikelt onderweg over het verhoog.)

Vierde tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Lisa – Modest – Freddie

FREDDIE: Is the meeting over? Than I am 'schuppes'. Bye bye.

SOOI: Freddie, hier blijven.

ROZA: Wij zijn niet voor niets gekomen.

SOOI: We gaan door.

MODEST: *(doelend op de fles)* Tot het bittere einde.

FREDDIE: Be cool man.*(af naar boven)*

MODEST: Be cool Freddie boy.

VA: En hoe moet het nu verder? Er zijn al drie kiekens het kot uit.

LISA: Juist va. Er zitten er nog maar twee op de nest om alles te regelen.

SOOI: *(gaat achter de driezit staan)* En die twee zullen de zaak alleen regelen. Va en moe, wij zijn hier allemaal samen ...

LISA: ... behalve onze Flip, ons Jeanne en onze Freddie...

MODEST: Juist poes.

SOOI: ... allemaal samen gekomen om eens te klappen over het feest..

VA: 't Feest? Welk feest?

LISA: Doe niet onnozel hè va.

MODEST: Hier zitten al onnozelaars genoeg.

VA: Doe ik onnozel?

ROZA: Ja, heel onnozel.

SOOI: Va, wij willen eens klappen over uw gouden huwelijksfeest. Dat weet ge goed genoeg.

VA: Weten wij dat moe? Ik heb daar nog niet bij stil gestaan.

MOE: Ik eigenlijk ook niet.

SOOI: Maar wij wel. En daarom willen wij daarover eens klappen.

LISA: Wat gaat ge doen?

VA: Doen? Wij? *(moe heeft zich in haar zetel neergezet)* Gaan we iets doen moe?

MOE: Ik zou het niet weten.

LISA: Maar er is toch wel een feest.

ROZA: Dat moet toch.

VA: Als gij er één geeft. Maar anders? Ons moe zou 't niet weten. En ik ook niet. Dus...

SOOI: Een feest geven, dat is toch niets. Dat is enkel een kwestie van organiseren. En ik doe bij den troep niet anders dan organiseren, declareren, mobiliseren, negotiëren... ...

VA: ... commanderen...

MODEST: ... en profiteren.

SOOI: Als 't moet en als 't kan: ja. Maar dan moet er wel iets zijn om van te profiteren.

VA: Wat wilt ge zeggen?

ROZA: Zo een feest kost veel geld hè va.

LISA: Heel veel geld va.

SOOI: Als ge dat maar weet.

MODEST: (*zingt*) Wie zal dat betalen.

VA: Ha zo, nu krijgt de kat eindelijk de bel aangeboden. Ge weet toch dat ik maar een klein pensioentje heb. Een pensioentje van 'een arme Belg'. En daarvan moeten ons moe en ik allebei overleven.

SOOI: Maar ge hebt toch wel wat spaarcenten?

VA: Dat moet ge aan ons moe vragen jong. Dat is de bank "Kiekens&Co".

ROZA: Wij leggen natuurlijk bij. Maar we willen weten waar we voor staan.

SOOI: Voilà.

LISA: Wij leggen ook bij. Maar liefst zo weinig mogelijk.

MODEST: Voilà.

VA: Nu moet ge allemaal eens goed luisteren. Ons moe en ik, wij willen feesten. Want we vinden het een hele prestatie dat we al bijna vijftig jaar samen zijn zonder ooit eens ruzie te maken.

MOE: Va...???

VA: Allee, zonder ooit echt ruzie te maken. Dat klinkt beter zeker. Maar daar is wel één grote voorwaarde.

MODEST: Amai, 't venijn zit in de staart.

SOOI: En die voorwaarde is?

VA: Dat ge alle vijf overeenkomt. Dat ge niet langer als kat en hond met mekaar in onmin leeft. Dat ge mekaar niet meer in de haren vliegt en stopt met twisten, ruzie maken en bekvechten. Zodat we als één grote en hechte familie samen kunnen feestvieren.

SOOI: Ik denk er nog niet aan. Voor mij is onze Flip lucht.

ROZA: Voor mij ook.

SOOI: En dat moogt ge hem zeggen met mijn complimenten.

ROZA: Met ons complimenten.

MODEST: Lap, geen feest.

LISA: Daar had ik al voor gevreesd.

VA: Ge moet het zelf weten. Maar bij de volgende 'meeting' die hier nog doorgaat, betekent 'iedereen' 'iedereen', zonder uitzondering. En dan kunnen we klappen.

SOOI: Met u valt er niet te klappen. Kom Roza.

(Sooi en Roza vertrekken. Moe begint af te ruimen.)

LISA: (*staat eveneens recht*) Die zien we niet meer terug. En ze menen het nochtans goed.

MOE: Als ze het echt goed menen komen ze vanzelf terug.

MODEST: Ik kom heel zeker terug. Deze fles is leeg. Maar bij de volgende 'meeting' offer ik mij op als vrijwilliger om een ander fles soldaat te maken. Va en moe Kiekens... houdt u kloek. (*Modest schiet in een zatte lach terwijl hij naar buiten strompelt*) Da's verdomme een goei. Kiekens houdt u kloek. (*lachen*) Kiekens houdt u kloek.

Vijfde tafereel: Va – Moe – Flip – Jeanne – Jerome

(Terwijl Lisa en Modest door de inkomhal naar buiten gaan, komen Flip, Jeanne en Jerome binnen langs de keuken. Flip heeft een klein spraakgebrek.)

FLIP: Amai, Modest ka...kakelt gelijk een kie...kieken. Hij heeft toch zeker geen ei gelegd.

MOE: Nee nee, zijn gat is niet zo groot als zijne mond.

VA: Of 't zou een windei moeten zijn. Met al die alcohol in zijn darmen. En wat schaft ons de eer van uw bezoek? Ook eens klappen zeker?

FLIP: Ha ja hè va. Tenminste als ik binnen mag. Want volgens het grootste kie...kieken van de familie Kiekens ben ik geen kie...kieken meer.

VA: Prietpraat Flip, laat onze Sooi maar zemelen. Ik heb het altijd al gezegd en ik zeg het nog altijd:" Eens een 'Kieken, altijd een 'Kieken' ".

JEANNE: Zolang het niet gepluimd is.

JEROME: Juist poes.

FLIP: Daar weet ik alles van.

MOE: Zet u er allemaal bij. Ik haal koffie.

JEROME: Met een lekske.

MOE: Pech Jerome, Modest heeft de fles leeggemaakt.

(Jerome en Jeanne zetten zich naast mekaar in de tweezit. Moe serveert koffie.)

FLIP: Binnenkort krijgt ge lekskes genoeg. Op de gouden bruiloft van onze va en ons moe. Want daarover moet er hier toch geklapt worden?

VA: Voorlopig moet er hier over niks geklapt worden.

FLIP: Wanneer dan wel?

JEANNE: 't Wordt toch stilaan tijd.

JEROME: *(lekt zich de lippen)* Hoogtijd.

VA: Ons moe en ik hebben beslist dat we alleen willen gevierd worden als onze kinderen, alle vijf, eerst hun violen op mekaar afstemmen.

FLIP: Ik ken niks van mu...muziek.

JEROME: En wij hebben niet eens een viool. Zelfs geen fluit.

FLIP: Zeg va, weet gij wel goed wat ge vraagt?

VA: Ja verdomme, heel goed. En 't zal 'zo' zijn of 't zal 'niks' zijn. Ik wil dat iedereen, zonder uitzondering, die dag aan 't zelfde zeel gaat trekken.

FLIP: *(zet zich neer in de driezit)* Ge hangt dat zeel beter aan een na...nagel. En als ge gene nagel hebt, die kunt ge van mij nog altijd krijgen.

JEROME: Waar gaat ge die halen Flip? Sooi zegt dat ge nog gene nagel hebt om aan uw gat te krabben.

JEANNE: Jommeke. *(legt vinger op de lippen)*

JEROME: Ja poes.

FLIP : Heeft die blaas...blaaskaak dat gezegd ?

JEROME: Ja poes... euh Flip. (*zet zich terug neer*)

FLIP: Hij zou beter zwijgen, den armoezaaier. Hij en zijn kak...kakmadame, dat zijn er twee van veel lawaai en weinig wol. Die smeren de boter aan hun kont en vreten intussen droog brood. En dat wil mij de les komen spellen.

JEANNE: Ik hoor het al. Van dat feest komt niets in huis.

VA: Dat ligt aan uzelf. Onze Sooi en onze Flip moeten hun ruzie maar eens bijleggen.

FLIP: (*staat recht*) Ik denk er nog niet aan. Voor mij zijn die windhaan en dat soep...soepkieken gewoon lucht, niets dan lucht. En dat moogt ge hen zeggen met mijn com...complimenten.

MOE: Wij moesten tegen u hetzelfde zeggen. Met hun complimenten.

FLIP: Ha ja? Ben ik ook lucht? Maar ik ben tenminste nog gezonde lucht. En dat kunt ge van die twee niet zeggen.

VA: Flip jong, zo komen we er niet.

FLIP: Ik moet er niet meer komen. Ik ben er al lang, al heel lang. Naar sommigen hun goe..goesting al veel te lang. Maar of ge nu feest houdt of niet hè va, ik spreek geen bak...bakkes tegen die twee omhooggevallen neer...neerhofkrabbers. En nu, salu en de kost. (*vertrekt door de inkomhal*)

JEROME: De kost? Welke kost? Wat eten we bij 't feest?

JEANNE: Als 't zo verder gaat een zak frieten met pickels of mayonaise. En als 't een beetje meezit misschien ook nog een hamburger special.

JEROME: Met curryketchup en veel ajuin.

JEANNE: Gij hebt een gezicht gelijk een ajuin. (*staat recht*) Dag va.. moe. Kom Jerome.

JEROME: Ja poes. (*Jeanne en Jerome vertrekken door de inkomhal.*)

Zesde tafereel: Va – Moe – Freddie

MOE: (*terwijl ze afruimt*) Nu is alleman weg.

VA: Ja moe, alle kiekens zijn het kot uit.

MOE: Behalve één, onze Freddie.

VA: Al maar goed dat we nog zo een nakomerke gekregen hebben in onze oude dag.

MOE: Ja, we waren oud genoeg om opa en oma te worden. En ineens stond ik daar zelf. (*gebaar van dikke buik*)

VA: Dat had ge niet meer verwacht hè moeke. Gij dacht dat ge uw laatste eike al lang had uitgebroed.

MOE: Ik had beter moeten weten met een haan die 'Kiekens' heet. (*duid naar boven*) Wat zou hij aan 't doen zijn?

VA: Onze Freddie? Dat 'Kieken' zit gewoon op zijne polder. Cool.

MOE: Ik denk dat hij voor ons een liedje aan 't schrijven is.

VA: Onze Freddie? Een liedje schrijven? Voor ons? Dat zou ik wel eens willen horen.

MOE: Onze Freddie kan dat. Die kent iets van muziek.

VA: Muziek? Wat die laat horen, noemt gij dat muziek? Ik zal voor u eens een stukje spelen. Dan hoort ge nog eens wat echte muziek is. Allee, zet gij u daar in de zetel. *(wijst moe een plaats aan in de driezit.)* En ik ga hier staan. *(gaat links van moe staan)* En dan speel ik een 'airke' uit de goede oude tijd. Voor u alleen. Omdat ge mijn kuren al bijna vijftig jaar hebt moeten verdragen.

(Moe zet zich in de zetel. Va neemt zijn mondmuziek en speelt een oud deuntje. Freddie komt van boven.)

FREDDIE: Zeg va, moet dat nu echt?

VA: Staat het u niet aan? Dit is tenminste nog muziek.

FREDDIE: Van de jaren 'stillekes'. In deze tijd is dat 'bullshit for fucking old people.'

VA: Ik ben een 'fukking oude piepel' van de jaren 'stillekes'. Maar ik weet tenminste wat schoon was. En daar hebt gij geen flauw benul van.

FREDDIE: Forget it, old man. Ik weet heel goed what's nice en beautiful. But what 'I like', is 'jengel for you'. En what 'you like', is 'jengel for me'. Maar zabbert maar verder op uw stokske. No problem. *(gaat tot aan de doorgang naar de keuken en zegt met een breed handgebaar)* Bye bye. *(Freddie vertrekt langs de keuken.)*

MOE: *(imiteert Freddie met hetzelfde handgebaar)* Bye bye.

VA: *(imiteert moe)* Bye bye

MOE: Nu is hij ook weg. Door uw schuld.

VA: Ik krijg hier vandaag van alles de schuld. Eerst van uwe kapotte Miele en nu dat onze Freddie weg is. Ik stap het ook af. *(gaat jas en pet halen in de inkomhal.)*

MOE: En mijne Miele dan?

VA: Uwe Miele kan mij gestolen worden.

MOE: Maar ik heb hem nodig.

VA: Wil ik u eens een goede raad geven? Smijt dat stuk ellende de deur uit. En koop een nieuwe. Die weet wat werken is. Dan moogt ge voor mijn part stoffen en zuigen en zingen tot de 'prisen' uit de muren springen.

MOE: Maar ik wil gene nieuwe. Ik wil 'mijne' Miele. Ik heb hem al meer dan twintig jaar. Ik kan hem niet missen.

VA: *(neemt de stofzuiger, komt ermee tot voor en demonstreert)* Moe, nu moet ge toch eens goed naar mij luisteren. Uwe Miele is versleten. *(opent de stofzuiger)* Zijne motor is opgebrand, *(haalt de stofzak eruit)* zijne zak is kapot en *(doet de zuigslang over en weer wiegen)* zijne slurf hangt er nog maar slappekes bij. En nu moogt ge hem nog honderd keren een sjot onder zijne put geven, hij doet het niet meer. Capito? En nu vlieg ik er ook eens uit. *(imiteert Freddie)* Bye bye.

(Va vertrekt door de keuken. Moe maakt met een zuur gezicht hetzelfde gebaar.)

MOE: Nu zitten alle kiekens over de draad. Alleen de oude klokken moet in 't kot blijven. Alleen... met hare Miele. Hoe is 't jong? Gaat ge 't doen? Ja of nee? *(geeft Miele tevergeefs een sjot)* Nee dus. Ge blijft van uwe kop. Dan moet ge 't zelf maar weten.

Maar ronken zult ge. En stof vreten ook. En als mijne technische knobbel niet meer helpt, moet ik andere maatregelen treffen. *(Moe zet zich neer en kijkt in de krant.)*

Zevende tafereel: Moe

MOE: Voilà, hier staat het. *(leest luidop voor)*

“Jojo le Gigolo – doet alles wat ge vraagt – vervult uw vurigste wensen, uw meest intieme verlangens, uw wildste fantasieën en maakt uw stoutste dromen waar.” Amai zeg, dat moet nogal een kerel zijn. *(leest verder)* **“Niets is hem teveel. Komt aan huis na eenvoudig telefoontje. Zijn nummer is: 010/ 31 41 51”**

(staat recht) Dat is het. Ik bel hem op en vraag hem om naar mijne Miele te komen kijken. Want ‘mijne vurigste wens’ is dat mijne Miele opnieuw zuigt. En dat zal hij zeker niet weigeren want “hij doet alles wat ge vraagt’ en “niets is hem teveel”.

(Moe gaat naar de telefoon en draait het nummer) Nul... één-nul , drie – één, vier – één, vijf – één. Dat zijn precies de voetbal uitslagen van FC Paalschoppers tegen SK Potstampers. Allo, met Jojo le Gigolo? Met Kiekens... ja Kiekens. Wablief? Neenee, geen echte kiekens. Met madame Kiekens, de vrouw van mijnheer Kiekens. Of ge eens wilt komen? Ja, komen. Wablief? Of ik intieme verlangens koester? ’t Is te zeggen, ik heb wel een vurige wens. En omdat er u toch niets teveel is, dacht ik zo.... Jaja, Jojo. Wablief? Of mijne vent op de hoogte is? Die moet dat niet weten. Want ik weet dat hij dat niet wil. Maar ik wil dat wel. Want hij doet er niks aan. Ik zou zo doodgraag willen dat hij zuigt. Dat geeft mij zo een heerlijk gevoel. Maar hij wil er zelfs niet naar kijken. Wablief? Nu begrijpt ge mijn wilde fantasieën? Ik begrijp wel niet wat ge nu begrijpt. Maar als ge begrijpt wat ik bedoel, begrijpt ge al meer dan genoeg. Ja Jojo... ja... Morgenvroeg? Om tien uur? Of mijne vent dan weg is. Ik kan daar wel voor zorgen. Ja... ja...Mijn adres? Moet ge dat ook al weten? Och ja, natuurlijk. Oh, wat ben ik toch een stom kieke. Kiekens... met een grote ‘K’ van voor en een kleine ‘k’ in ’t midden. Ja, de ‘k’ van kukelekuuu. Hanenstraat 13 in Paal *(aan te passen)* Nee, niet Baal maar Paal met de ‘p’ van polder. Ja, zo is’t. Daaaag, tot morgen. *(Moe legt de telefoon neer en gaat tot bij hare Miele)*

Hebt ge dat gehoord? Morgen komt Jojo en dan is het gedaan met uw complimenten. Die zal zijn beste beentje voorzetten, heeft hij gezegd. En mijn wildste fantasieën en stoutste dromen in vervulling laten gaan, heeft hij gezegd. Ook al weet ik niet wat hij daarmee wil zeggen. Want tenslotte zijt ge toch maar een stofzuiger, ook al kan ik u niet missen. Ge krijgt precies al schrik hè manneke. Maar ’t is uw eigen schuld. Ge moest maar zuigen. Of wilt ge nu misschien toch?

(Moe schopt tegen de stofzuiger, die terug in actie schiet.)

Nu schiet ge terug in actie. Nu het te laat is. Jaja, Jojo komt u morgen onder handen nemen. Of ge het wilt of niet.

(Moe zet de radio aan, neemt de zuigbuis van de stofzuiger in haar armen en begint te dansen op de maat van de muziek.)

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

Achtste tafereel: Va – Moe – Freddie

(’s Anderendaags ’s morgens. De radio speelt. Moe dekt de tafel. Wanneer ze klaar is zet ze de radio af. Va komt van boven.)

MOE: Zijt ge er al?

VA: Dat ziet ge toch.

MOE: Natuurlijk zie ik dat.

VA: Waarom vraagt ge het dan?

MOE: Zo maar. Ik heb het eten al klaar.

VA: Dat wist ik. Ik dacht zo in mijn eigen:”Ons moe heeft het eten al klaar. ’t Is dus het moment om op te staan en bij te schuiven.”

(Va zet zich links aan het hoofd van de tafel en bedient zich. Moe zet zich rechts van hem achter de tafel.)

MOE: Ik heb u veel te hard bedorven hè manneke.

VA: Eigenlijk wel. Maar ik ben het nu zo gewoon. Ge hebt daar toch geen spijt van?

MOE: Dat niet. Maar soms zou ik toch wel eens willen dat gij als eerste zou opstaan om voor ’t ontbijt te zorgen. En dat ge mij af en toe eens een tas koffie aan ’t bed zou brengen.

VA: Zeg eens, voelt ge u wel goed?

MOE: Heel goed.

VA: Maar ge meent dat toch niet?

MOE: Ik meen dat toch wel.

VA: En daar wacht ge vijftig jaar mee om me dat te vertellen.

MOE: Beter laat dan nooit.

VA: Beter nooit dan laat. Ziet ge mij nu nog met een tas koffie aan uw bed komen? Een vent die bibbert en beeft gelijk een rietstengel. Dat zou nogal een smodderboel worden.

MOE: Voor die éne keer zou ik daar niets mee inzitten.

VA: Maar ge meent dat precies echt.

MOE: Heel echt.

VA: Ik vind dat allemaal quatsch. Ge kijkt teveel TV. En wat ge daar ziet is allemaal bedrog.

MOE: Gij weet altijd wel een uitleg om er u vanaf te maken.

VA: Heb ik geen gelijk misschien? *(Va gaat naar de inkomhal.)*

MOE: Wat gaat ge doen?

VA: De gazet halen. Dat doe ik ’s morgens toch al...

MOE: ... bijna vijftig jaar. Dat weet ik. Maar kunt ge voor éne keer is niet blijven zitten om wat te klappen?

VA: Begint gij nu ook al? Iedereen wil hier 'persee' wat klappen. Haal dan dat jongste kieken uit zijn nest. En klap een beetje met hem. Dan kan ik intussen mijn gazet lezen.

(Va gaat naar buiten. Moe komt hem achterna tot in de inkomhal.)

MOE: Dat jongste kieken moet rusten. En ik wil met u klappen. Na alles wat hier gisteren is voorgevallen is dat heel hard nodig.

(Va komt terug binnen met een krant. Hij laat zich nog een tas koffie inschenken en verbergt zich achter zijn krant. Moe zit aan de andere kant van de krant. Ze is zichtbaar nerveus en trommelt met haar vingers op de tafel.)

MOE: Gezellig is anders.

VA: Wat zegt ge?

MOE: Dat gezellig anders is.

VA: Dat is waar vrouwmens. Als ge dat allemaal leest. Dat is alles behalve gezellig.

(Het blijft even stil. Moe kijkt boven de gazet.)

MOE: Halloooo!!!

VA: Ja?

MOE: Zijt ge er nog?

VA: Natuurlijk. Ziet ge dat niet.

MOE: Ik zie alleen een gazet.

VA: Ge moet eens horen wat er allemaal in staat. Inbraken, moorden, seks, ...

MOE: Seks? Wat is dat voor iets?

VA: Iets waar wij te oud voor zijn.

MOE: Wie zegt dat?

VA: Ik zeg dat.

MOE: En hoe weet gij dat?

VA: *(legt zijn gazet neer)* Zeg eens, wat krijgen we nu? Ge wilt toch niet zeggen...

MOE: En waarom niet?

VA: Ja maar, dedju. We zijn bijna vijftig jaar getrouwd.

MOE: En dan?

VA: *(blaast)* Amai, koffie aan 't bed en seks voor madam. Na vijftig jaar. Gij kijkt echt veel te veel TV zulle meiske. *(Va leest verder in zijn krant.)*

MOE: Trek met zo iets naar de oorlog.

VA: Afghanistan. Daar is 't oorlog. En daar zitten ook Belgen. Ze zouden daar beter wegblijven. Vandaag of morgen vallen er gegarandeerd doden.

(Freddie komt van boven en zet zich rechts aan het hoofd van de tafel.)

FREDDIE: Morgen moe.

MOE: Morgen Freddie. Zeg ook maar iets tegen de gazet. Onze va is er niet.

FREDDIE: Dat zijn we 's morgens gewoon. Hi daddy

VA: *(zonder opkijken)* Hi Freddie. Alles kits?

FREDDIE: Niks kits. Ik ben niet goed in mijne kop.

VA: Dat weet ik al lang.

FREDDIE: Merci zulle.

VA: Ge moet daar niks mee inzitten. Er gebeuren erger dingen. Hier zie, dat is nogal wat anders. Iemand heeft vier honden en zes katten en verwaarloost zijn beesten voor de drank. Twee maanden bak. Dik verdiend.

MOE: En iemand die zijn vrouw verwaarloost voor zijn gazet? Wat verdient die?

VA: Daar schrijven ze niets van.

FREDDIE: 't Zal geen avance zijn moe. Ge laat hem beter met rust. Ik kruip terug in mijne nest. *(De bel rinkelt.)* Volk verdomme. Doe gij maar open. Ik ben boven.

(Freddie gaat terug naar boven. Moe gaat naar de inkomhal om de deur te openen.)

Negende tafereel: Va – Moe – de burgemeester.

(We horen de stem van moe in de inkomhal.)

MOE: Kom toch binnen, kom toch binnen.

(Moe komt binnen in de leefkamer, gevolgd door de burgemeester.)

MOE: Maar kijk toch eens wie we hier hebben: de burgemeester.

BURGEMEESTER: Maar kijk toch eens wie we daar hebben: Karel Kiekens en ons Matil.

(Va staat recht en komt tot bij de burgemeester.)

VA: Mijn Matil burgemeester, niet 'ons' Matil want ze is van mij alleen.

BURGEMEESTER: Natuurlijk Karel, natuurlijk. Maar gewoonlijk zeggen ze 'die van ons', moet ge weten. En daarom zeg ik 'ons Matil'. Maar ik zal eerst maar een goede dag zeggen zeker. Dag Karel verdomme, *(geeft va de hand)* hoe gaat het ermee? Goed zeker, dat dacht ik al. En dag Matil, want ik zou u nog vergeten. *(reikt moe de hand)*

MOE: Ge hebt mij aan de deur al een hand gegeven, burgemeester. Maar op één meer of minder steekt het zeker niet.

BURGEMEESTER: Zo is het, Matilleke. Beter één te veel als één te weinig, 'surtout' als ge in de politiek zit, moet ge weten. Is 't niet waar Karel? Ja toch, 't is zeker waar.

VA: Als ge 't zelf waar maakt, zal het wel waar zijn zeker. Ik ken niets van politiek.

BURGEMEESTER: Nee? Zo is dat nochtans, moet ge weten. *(schraapt zich de keel)* Ik zal mij maar zetten zeker?

MOE: Natuurlijk, zet u burgemeester. Zet u en wees gezeten in deze zetel, onze va zijne zetel.

(De burgemeester wil zich in de zetel van va neerzetten. Dit wordt hem echter door va verhinderd.)

VA: Een second voor Brussel, niet te rap instappen. Dat is mijne zetel en die is heilig. Zet u maar in ons moe hare zetel. Die heeft toch gene tijd. Die zorgt voor een taske koffie. Ge wilt toch wel een taske koffie, burgemeester?

(Va zet zich in zijne zetel, de burgemeester neemt de andere zetel.)

BURGEMEESTER: Ja ja, ik zeg niet nee. Zwart Matilleke, gewoon zwart moet ge weten.

MOE: Komt in orde. Zwart, gewoon zwart.

VA: Moet ge weten. *(Moe zorgt voor de koffie.)* En wat verschaft ons de eer van uw bezoek? Want we zijn het niet gewoon om zo'n hoog volk over de vloer te krijgen.

BURGEMEESTER: Nee, dat zal wel niet. Wel Karel, ik wilde eens een klappeke maken met u. Ja zeker, met u alle twee moet ge weten.

VA: Ge maakt ons wel heel curieus moet ge weten. Waarover wilt ge komen praten als we dat mogen weten?

(Moe schenkt koffie en komt dan naast va zitten op de leun van de zetel.)

BURGEMEESTER: Maar dat zoudt ge toch moeten weten. Ja toch.

VA: Weten wij dat moe? Nee toch.

MOE: Nee, wij weten dat niet.

BURGEMEESTER: *(zet zich terug in de zetel)* Maar enfin, denk eens goed na. Denk eens heel goed na. Wanneer zijn jullie getrouwd?

VA+MOE: De vijfde juli 19... *(aan te passen)* om tien uur 's morgens op 't gemeentehuis en om half elf in de kerk.

BURGEMEESTER: En welke dag zijn we vandaag?

MOE: De*(dag)* *(maand)* *(aan te passen aan de dag van opvoering)*

VA: 20... *(aan te passen aan het jaartal van opvoering)*

BURGEMEESTER: Voilà!

VA + MOE: Voilà?

BURGEMEESTER: Ja voilà. Dus...

VA: Dus?

BURGEMEESTER: Een kieke is geen mus. Maar gijlie zijt wel bijna vijftig jaar getrouwd, moet ge weten. Ja toch.

VA: *(met knipoogje naar moe)* Ja verdomme, dat hadden we moeten weten.

MOE: Nu ge het zegt. Dat wisten we niet.

VA: Wij hebben daar nog gene moment bij stil gestaan.

BURGEMEESTER: Maar wij wel. De gemeenteraad, en vooral diegenen van mijn partij en ikzelf, ik... ik bedoel wij, wij leven mee met onze medeburgers, moet ge weten.

VA: 't Is niet waar hè, nee toch.

MOE: Dat pakt mij, ja toch.

BURGEMEESTER: Het moet natuurlijk een groot feest worden. Want vijftig jaar geleden waren het nog maar schrale feesttafels, ja toch.

VA: Toch niet burgemeester. Bij ons was er 'dings' genoeg op tafel. 'Neerhofkrabbers op gezonde wijze'...

MOE: ... 'kalfsgebraad uit 't varkenskot'...

VA: ... 'ongesproeide groentekrans'

MOE: ...en 'puddingpap recht van de koe'.

VA: Zonder te stoeffen, gene krot.

BURGEMEESTER: Nee nee, ik wil zeggen, ja ja dat zal wel. Maar tegenwoordig is alles toch veel fijner en veel chiquer. De mensen eten veel meer 'nouvelle cuisine'.

VA: Nouvelle cuisine? Dat ken ik niet. Dat zaai ik nooit in mijnen hof. En daarom maakt ons moe dat ook nooit klaar. Ik eet liever simpel maar lekker, gewoon maar smakelijk, eenvoudig maar voedzaam, moeders keuken met alledaagse gezonde kost, zoals alleen zij die kan gereed maken. En waar ge uwe buik kunt van dik eten. En al de rest moogt ge voor mijn part vergeten.

BURGEMEESTER: Maar wij gaan u niet vergeten moet ge weten. Ge krijgt een receptie op 't gemeentehuis, gratis voor niets. Als ge dat wilt, wel te verstaan want anders komen we zelf. Dat zijn lappen hè. En ge krijgt allebei een schone cadeau. En al zeg ik het zelf, sinds mijn partij het voor het zeggen heeft, een hele schone cadeau. Dat zijn ook nog al lappen hè.

VA: Lappen, lappen. Varkensoren dat zijn ook lappen. En zo veel raars is dat toch niet.

BURGEMEESTER: Karel Kiekens, de mensen van mijn partij en ikzelf, wij hebben iets moois voor u in petto. Wat zoudt ge zeggen van een koppel zetels, echte knusse malse lederen zetels?

MOE: Ooh, maar dat zou goed uitkomen, nietwaar va?

VA: Niet waar moe. Waar gaan we die zetten? Wij hebben daar toch geen plaats voor.

BURGEMEESTER: Geen plaats? Hoor hem bezig zulle. Geen plaats zegt hij. Maar ge gooit deze oude rommel toch gewoon op straat.

VA: (*Va gaat achter zijn zetel staan*) Wablief? Oude rommel? Mijne schone zetel. Mijn heiligdom. Op straat? Nooit begot!

MOE: (*komt naast va staan*) Ja maar va...

VA: Nee moe, nee.

MOE: Maar de burgemeester zegt....

VA: Die heeft hier niets te zeggen.

BURGEMEESTER: Maar denk toch eens goed na Karel. Ge krijgt een nieuwe zetel, een echte knusse malse lederen fauteuil. En Matilleke ook. Mijn partij zorgt daarvoor. Wat zegt ge daarvan?

VA: (*bonkt met de vuist op de rugleuning van zijn zetel*) Dat mijne zetel hier niet buiten gaat. Dat zeg ik daarvan. Voor geen enkele partij. Dat zeg ik daarvan.

BURGEMEESTER: Wacht maar tot ge ze gezien hebt, ja toch. Dan zult ge zo niet meer spreken, nee toch. Intussen ben ik blij dat ik u gezien heb. En goed dat ge er nog uitziet, alle twee moet ge weten. Precies nog een jong koppelke.

MOE: Van heel lang geleden...

VA: ... moet ge weten.

BURGEMEESTER: Dag Karel Kiekens. Dag Matilleke. *(hand geven)* Op voorhand al geluk gewenst. Vijftig jaar, dat is gene zever gedomme. Dat is goud gedomme. Dat is alleman niet gegeven, moet ge weten. Tot ziens.

VA: *(kortaf)* Dag burgemeester.

MOE: *(gaat mee tot in de hal)* Dag burgemeester. Bedankt voor het bezoek. Tot ziens.

Tiende tafereel: Va – Moe

(Va zit terug aan tafel. Moe komt binnen en zet zich opnieuw naast va. Ze kijkt bezorgd op haar uurwerk en laat duidelijk blijken dat het al laat wordt. Het blijft even stil.)

VA: Die is weg moet ge weten.

MOE: Ja.

VA: Al maar goed. *(Moe haalt de schouders op. Er valt opnieuw een stilte.)* Ge zegt niets.

MOE: Gij ook niet.

VA: Wat moet ik zeggen?

MOE: Niets. *(stilte)*

VA: Ik wil geen echte knusse malse lederen zetels.

MOE: Ik wel.

VA: Ik niet. *(stilte)* Zijn deze zetels niet meer goed genoeg?

MOE: Nee.

VA: Waarom niet?

MOE: Daarom niet. *(stilte)*

VA: Is er nog koffie op de pot?

MOE: Dat kan.

VA: Geef mij nog eens een tas.

MOE: Pak ze zelf.

VA: Allee moe, giet mij nog eens een tas koffie in.

MOE: Gij kunt dat evengoed als ik.

VA: Wat krijgen we nu zeg? Dat ben ik van u niet gewoon.

MOE: Ik ben uw meid niet.

VA: Natuurlijk niet. Maar ge doet dat al vijftig jaar voor mij.

MOE: Dat is dan meer dan lang genoeg.

VA: *(staat recht en giet zich een tas koffie in. Het blijft stil.)* Ik kan daar niet tegen hè. Als ge nog lang blijft koppen, dan stap ik het af.

MOE: Salu.

VA: Ja maar, ik meen dat zulle.

MOE: Ik ook. Salu.

VA: Verdomme moe, ge gaat mij nog echt kwaad krijgen. Met uw flauw complimenten. Zeg ook eens een fatsoenlijk woord.

MOE: Awel hè.... salu.

VA: Als dat zo zit.....salu.

(Va haalt zijn jas en pet in de inkomhal en vertrekt langs de keuken zonder nog een woord te zeggen.)

MOE: *(Moe slaakt een diepe zucht en staat recht. Ze ruimt de tafel af.)* Eindelijk. 't Duurde lang voor ik hem kwaad kreeg. Alhoewel ik dat niet graag doe. Maar 't moest. Anders kreeg ik hem niet buiten. En 't is bijna tien uur. Tijd voor Jojo en mijne Miele. Als hij nu maar niet te lang blijft koppen. Ik denk het niet. Straks komt hij met hangende pootjes terug. Daarvoor ken ik hem veel te goed. Na vijftig jaar zeg. En intussen is mijne Miele opgelapt zonder dat hij 't weet. Want dat ik daarvoor iemand laat komen, dat zou hij nooit goedvinden. Dan zou het wel eens gemeend ruzie kunnen zijn.

Elfde tafereel: Moe – Jojo

(De bel rinkelt.)

MOE: Dat zal hij zijn, de Jojo. Ik ben curieus wat voor een kwast dat is. *(gaat naar de inkomhal om de deur te openen.)* Oei, oei, oei, kijk toch eens aan zeg.

(Jojo maakt een stormachtige entree. Hij draagt een wit hemd met korte mouwen met daarover een openhangend jasje zonder mouwen. Zijn stoere ontblote borst laat niet veel aan de verbeelding over. Hij is duidelijk van Franstalige afkomst hetgeen blijkt uit het verkeerd gebruik van werkwoorden en het verkeerd leggen van klemtonen bij de uitspraak. Moe slaat hem verbijsterd gade.)

JOJO: Hallo hallo, ik ben Jojo le gigolo. Dag moederke.

MOE: Dag mijnheer Jojo.

JOJO: Jojo moederke, gewoon Jojo, nikske meneer. Mag ik oe ne keer ietske vraag?

MOE: Jaja Jojo, vraag maar op.

JOJO: Ikke zoeken Kiekens.

MOE: Kiekens?

JOJO: Just. Maar gene ordinaire kiekens die doen tokketokketei en leggen ene ei. Maar madame Kiekens, de femme van mijnheer Kiekens. Die heeft dringend ietske nodig. Kennen gij soms die madame van diene mijnheer... euh Kiekens?

MOE: Ja, die ken ik heel goed.

JOJO: En die Kiekens wonen ici... op deze adres?

MOE: Jaja Jojo, die Kiekens wonen ici hierzo... op dit adres.

JOJO: In deze huis.

MOE: Ja, een kiekenkot is het niet.

JOJO: Dan ikke zitten goed. Wilt gij haar een beetje roepen? En haar zeggen Jojo zijn hier?

MOE: Jaja, ik wil zeggen neenee. Dat zal niet nodig zijn.

JOJO: Zij zijn misschien niet in de huis?

MOE: Toch wel Jojo, ze is heel zeker thuis. Ze is zelfs hier in deze kamer. Jaja Jojo, ik ben het. Ik ben madame Kiekens.

JOJO: (*verschiet*) Gij?

MOE: Ja, ik. Verschiet ge daarvan?

JOJO: Eigenlijk niet. Maar feitelijk wel een kleine beetje. Ne mens hij verwacht er zich niet aan dat iemand op oewe leeftijd nog zo nen toer doen.

MOE: Vindt gij dat nen toer doen?

JOJO: Dis donc, nen straffen toer doen.

MOE: Maar in de gazet staat dat niets u teveel is.

JOJO: Ha oui, dat zijn exact. Tenslot ikke er moet van leef. Ikke moet niet al te veel kieskeuren. Maar wij kunnen het heel gezellig doen.

MOE: Ge doet maar. Als ge maar goed werk levert.

JOJO: Daarop gij kunt rekenen. Ikke zijn niet aan mijne proefstuk. Mag ik oe eerst geven nen kleinen troetel... nen troetelnaamke?

MOE: Een troetelnaamke? Waarvoor is dat wel nodig?

JOJO: Dat bevordert den entourage, de werksfeer. En madame Kiekens, dat klinken zo naar pluimvee. Ikke noemen oe moemoe Kiekeboe.

MOE: Moemoe Kiekeboe?

JOJO: Ja, moemoe Kiekeboe. Wat gij vinden van dat?

MOE: Dat klinkt raar maar wel heel lief. En ze hebben dat nog nooit tegen mij gezegd.

JOJO: Dat zijn vele goed. Zo dat blijft nen heel intieme ding tussen ons twee. Zullen we noe maar beginnen met deze ding te doen?

MOE: Ge doet maar. Ik ken daar niets van.

JOJO: Maar gij zult toch ne kleine beetje moeten meewerken. Alleen dat gaan niet marcheren nespä. Ikke zal mijne jaske maar uittrekken zeker. En gij kunt die knoppekes van oewe bloezen al ne beetje lossen. Of zal ik ze zelf ne beetje lossen.

MOE: (*geeft Jojo een klets op zijn hand*) Die knoopjes blijven dicht. Zo hard ga ik niet meewerken zulle. Ik laat alles aan u over. Werk maar goed door dat het zo rap mogelijk gedaan is.

JOJO: Amai, ikke niet wist gij zijn zo gepresseerd. Gij zijn zo nen heten ding. Maar ik mag toch nemen een beetje mijnen tijd? Alles doen een beetje op mijne gemak? Dat is meer gezellig, moemoe Kiekeboe. En dan gij genieten vele meer van mijne werk.

MOE: Ik hoor u al komen. Gij rekt per uur hē manneke?

JOJO: Mais non, moemoe Kiekeboe, ikke reken per prestatie. Maar ikke niet graag forceer deze ding. Mijne clients niet houden van dat. (*Jojo heeft zijn jasje uitgedaan en zet zich in de zetel*) Kom maar, venez. Ik ben gereed, je suis pret. Wij kunnen beginnen met deze ding te doen.

MOE: Dat is goed. Dan zal ik mijne Miele gaan halen.

JOJO: *(vliegt verschrikt recht)* Uwe Miel? Dis donc, moemoe Kiek...keboe, ikke dachten...

MOE: Wat gij dachten, Jojoke?

JOJO: Ikke dachten ikke moeten oewe vurigste wens in vervulling doen.

MOE: Dat is ook zo. Mijne vurigste wens is dat ge mijne Miele eens onderhanden neemt.

JOJO: Madame, nu gij vragen vraiment vele te veel.

MOE: Waarom? In de gazet staat dat gij alles doet wat men u vraagt. En dat niets u teveel is.
Waar of niet waar?

JOJO: Bien sùre. Maar oewe Miel, dat is toch nen anderen ding. Ikke dachten deze zijn uit deze huis parti.

MOE: Uit deze huis parti? Die zijn niks uit deze huis parti. Ik heb hem opgesloten in 't kot onder de trap.

JOJO: Amai pauvre sukkeleir. Die hebben hier ook niets te pappen.

MOE: Die moet hier niks pappen. Die moet alleen maar zuigen. Maar hij doet helemaal niets.
Van tijd ja, als ik hem een stamp onder zijn gat geef. Dan schiet hij nog eens efkens in actie. Tenminste als hij goesting heeft. Maar voor de rest... nul de botten.

JOJO: Allee, zijn het zo erg.

MOE: Jaja Jojo, het is zeker zo erg. En daarom moet ge hem eens goed onder handen nemen.
Ik vrees dat zijne moteur wat opgebrand is, want zijne slurf hangt slap en zijne zak is ook al kapot.

JOJO: Als het zo erg met hem zijn gesteld, ikke kan nikske doen aan deze affaire. Ikke stappen op. Ikke parti.

MOE: Nee Jojo, niet doen. 't Is altijd het proberen waard. Ik zal hem eens uit zijn kot halen.

(Moe haalt de stofzuiger van onder de trap. Jojo spreekt voor zich uit.)

JOJO : Milledju, keske sek-ça ici. Deze kiekenkot zijn nen echte zottenkot. Zo nen oude doos, diene ding kan nog passeer. Ikke hebben al andere dingen gedaan. Maar hare vent. Dedju, wat moeten ikke doen met diene charlewieter? Ikke graag willen ritsen vandoor. Ikke kunnen de centjes hele goed gebruik. Maar faire l'amour avec ne vent? Jamais de la vie. Trop is teveel. Je suis parti.

(Jojo wil vertrekken. Op dat ogenblik zet moe de stofzuiger neer.)

MOE: Voilà, hier is-em.

JOJO: Waar is-em?

MOE: Awel hier. Ge zijt toch niet blind.

JOJO: Non non, gelukkig niet. Maar mijne ogen niet kunnen geloven wat zij komen te zien.
Gij willen toch niet zeggen dat dienen ding daar....

MOE: Jaja Jojo, diene ding daar...

JOJO: Dienen aspirateur...

MOE: Nee nee, genen aspirateur, mijne stofzuiger..

JOJO: Hij is uwe Miel?

MOE: Jaja, dat is hij helemaal, mijne Miele. Wat vindt ge ervan?

JOJO: *(krijgt een lachbui om te stikken)* Uwe Miel is een aspi... pipi... pirateur? Gij willen dat ikke oewe aspi... pipi... pirateur ne keer onder mijne handen neem?

MOE: Is dat nu zo om mee te lachen?

JOJO: Dat zijn zo om mee te lachen. Dat zijn om u kapot te lachen.

MOE: Als gij denkt dat ik u daarvoor ga betalen, dan hebt ge het toch mis zulle manneke.

JOJO: 'Daarvoor' gij mij niet moeten betalen. Ikke verdienen mijne geld met nen andere ding.

MOE: Nu snap ik er niks meer van;

JOJO: Chère madame, moemoe Kiekeboe, gij zijn nog uitgebroed onder ene brave kiek. Kom ne keer hier. *(Jojo zet zich neer uiterst rechts in de driezit.)* Kom ne keer bij mij, hier bij mij. Kom maar een beetje. Zonder bang.

MOE: Waarom? Zo geraakt mijne Miele nooit gemaakt.

JOJO: Ik moet ne wordeke uitleg doen. Kom en zet u bij mij.

(Na enig aandringen zet moe zich neer naast Jojo.)

JOJO: Moederke, ikke zijn Jojo.

MOE: Dat weet ik intussen al.

JOJO: Le gigolo.

MOE: Jaja, dat stond erbij. Ik vond dat direct al een rare naam.

JOJO: Maar 'le gigolo' dat zijn niet mijne naam. Dat zijn mijne beroep.

MOE: Uw beroep? Wat is dat voor een beroep? Daar heb ik nog nooit van gehoord.

JOJO: Dat dachten ik al. Ene gigolo, dat is ene man... hoe moet ik dat explikeer... ene minnaar, un amant... die zich laat houden door de vrouwkes...dikwijs door vrouwkes die zijn getrouwd, marié. En zonder dat diene vent daar ne sjiek van weet.

MOE: Daar versta ik nu eens niets van.

JOJO: Ge weet toch wel er zijn vrouwkes van lichte zeed, des femmes d'amours, als getuig voor de man.

MOE: Ja, daar heb ik al van gehoord. Hoerkes gelijk als ze zeggen.

JOJO: En zo zijn er ook mannen van lichte zeed als getuig voor de vrouw.

MOE: Dat bestaat niet.

JOJO: Dat bestaat wel, zeker weet.

MOE: *(veert recht)* Oei oei oei, en gij zijt er zo éne.

JOJO: *(staat recht en maakt een buiging)* Pour vous servir madame.

MOE: En zo iemand heb ik in huis gehaald. Als onze va dat moet weten.

JOJO: Die dat niet moeten weten. Als gij niet wilt profiteer van mijne service...

MOE: Ik denk er nog niet aan.

JOJO: Dan gij geven mij ne kleine vergoedingske voor mijne onkost en ikke zijn parti.

MOE: Nog in geen honderd jaar. Wat denkt ge wel?

(Va komt thuis. We horen hem fluiten in de keuken.)

MOE: Oei, oei, oei, onze va is thuis. Wat nu? Die mag u hier niet zien. Weg, weg, weg!

JOJO: Naar waar dedju?

(Beiden kijken gejaagd om zich heen.)

JOJO: Ikke spelen lampadaire tot hij is parti. Blijven maar gerust.

(Jojo zet de kap van de grote schemerlamp op zijn hoofd. Hij plooit zijn armen in een hoek van negentig graden met de handen recht naar voor en blijft stokstijf onbeweeglijk staan. Moe zet zich neer links in de tweezit.)

Twaalfde tafereel: Va – Moe – Jojo

(Va komt binnen van uit de keuken.)

VA: *(komt binnen van uit de keuken)* Moeke, ik ben al terug.

MOE: Dat zie ik.

VA: Ja, ik zeg zo tegen mijn eigen, ik ga maar rap terug naar huis, naar ons moe.

MOE: Dat was voor niets nodig.

VA: Toch wel. *(zet zich bij moe in de zetel)* Na vijftig jaar kunnen we toch geen ruzie maken. Of beginnen te ezelen.

MOE: Ik wel als 't moet.

VA: Zeg eens, ge zijt precies niet blij dat ik terug ben.

MOE: Ge had beter nog wat weg gebleven.

VA: Ge zijt nog altijd kwaad hè. Voor die zetel. En nu wilt ge dezen ezel op zijn paardeke krijgen. Maar dat zal niet pakken. Ik mij ooit nog kwaad maken? Nooit begot. En vol koleire weglopen? Jamais. Dat beloof ik u. En ge krijgt uwe zetel, zelfs twee als het moet. *(bemerkt de stofzuiger)* Hebt ge weer willen stofzuigen?

MOE: Nee. Ja. Maar het lukt niet. Zelfs niet met een sjet.

VA: Ik zal er eens naar kijken. Misschien kan ik er toch nog iets aan doen.

MOE: Laat maar zitten. Hij heeft zijnen tijd gehad. Gij hebt het zelf gezegd.

VA: Maar ge kunt toch nooit weten...

MOE: Ik weet dat wel.

(Va staat recht, gaat naar de stofzuiger, doet het deksel open en dicht, kijkt naar moe en bemerkt dan Jojo onder de lampenkap.)

VA: Zeg moe, wat is dat daar? Dat ding daar aan de trap.

MOE: Datte... dat is... dat is een 'lampadaire'. Gekocht aan de deur terwijl dat gij weg waart.

VA: Een 'lampadaire'? Dat ding trekt meer op een kapstok.

MOE: Jaja, daar kan het ook voor dienen.

VA: Ik zal hem direct eens proberen zie. *(Va trekt zijn jas uit en wil hem aan de 'kapstok' hangen. Jojo doet zijn voorarm naar beneden zodat de jas op de grond valt. Hetzelfde scenario herhaalt zich enkele malen.)* Dat ding beweegt gedomme. Dat is gene kapstok. En wilt ge geloven dat dat ook gene 'lampadaire' is. *(Va neemt de*

lampenkap van Jojo's hoofd. Deze blijft stokstijf staan.) Daar verdomme, een vent. Ik heb nog maar juist mijn gat gedraaid of madame haalt een andere vent in huis. En nog zo een snotneus begot. Moet ge daar bijna vijftig jaar voor getrouwd zijn?

MOE: (*recht*) Ja maar va, wat ge ziet is niet wat ge ziet. En wat ge denkt moet ge niet denken. Want die andere vent is geen andere vent. 't Is iets heel anders.

VA: Iets heel anders? Ik zou wel eens willen weten wat.

MOE: Awel, ge moet weten...

VA: Ja, ik moet het onmiddellijk weten. Of er gebeuren hier ongelukken. Is dat een andere vent, ja of nee?

MOE: Nee... ja... 't is te zeggen...

VA: Wat is er te zeggen?

MOE: Dat is...

JOJO: (*met mechanische eentonige stem*) Ik zijn Robbie.

MOE: Robbie? Jojo? Jaja, dat is Robbie.

VA: Robbie wie?

MOE: Robbie wie? Neenee, die is het niet. Dit is Robbie... Robbie... Robbie...

JOJO: De robot.

MOE : Juist, dat is-em. Robbie de robot. Een soort geprogrammeerde huisrobot. Zo iets ja.

VA: Robbie de robot? Maak dat aan de ganzen wijs.

MOE: (*komt tot bij va*) Aan de ganzen? Maar we hebben toch geen ganzen.

VA: Nee, dat niet. Maar ge denkt wel dat ik zo dom ben als een gans.

MOE: Ja, ganzen of kiekens, 't verschil is niet zo groot. (*zenuwachtig lachje*)

VA: Merci voor 't compliment. Maar wilt ge mij nu eindelijk eens vertellen wat die... dat mislukt schepsel in mijn huis doet?

MOE: Awel hè, als ge het dan toch wilt weten. Hoe moet ik dat nu uitleggen? Misschien kunt ge het beter zelf vertellen hè Robbie?

(*Robbie knikt 'ja'*)

VA: Oei oei, hij kan nog meer zeggen dan zijne naam. 't Is een echte sprekende geprogrammeerde robot.

MOE: De techniek van vandaag hè va. Die staat voor niets. Ge moet van niets meer verschieten de dag van vandaag.

VA: Toe, toe, ik ben ferm vershoten. Allee Robbie, ik luister.

ROBBIE: (*komt met hoekige gebaren langzaam tot in het midden van de kamer en spreekt met eentonige mechanische stem*)

Robbie komt bij alle mensen.

En vervult hun diepste wensen.

Vegen, zemen, zuigen wassen,

boenen, dweilen, poetsen, plassen,

rijgen, strijken, stikken, naaien,

vijzen, frezen, sleut'len, draaien,

vraag maar op, niets zijn te zot,
want Robbie zijn een robot.

VA: Amai zeg, dat is een straffe. Maar wat komt die hier doen? Dat vraag ik mij af.

MOE: Mijne Miele maken, dat komt die hier doen. Omdat gij dat altijd vertikt hebt.

VA: Uwe Miele maken? Dat afgedankt stuk stofzuiger? En dat moet ik geloven.

MOE: Geloof zoveel als ge wilt.

VA: Dat doe ik. En dat is helemaal niets.

(Va gaat tot bij Jojo. Hij doet meerdere pogingen om Jojo te verschrikken, aan het lachen te krijgen of uit zijn concentratie te brengen. Maar tevergeefs. Jojo's gezicht verroert geen vin. Uiteindelijk beginnen va's plagerijen de robot op de zenuwen te werken. Hij zet zich in beweging en gaat dreigend in de richting van va. Deze deinst verschrikt achteruit.)

VA: Moe, kijk nu eens. Wat doet hij nu?

MOE: Ik vrees dat uw getreiter zijn programma serieus ontregeld heeft.

VA: Maar dat was ik niet van plan. Ik wilde hem alleen eens uittesten. Stil Robbie, koest jong, af. Moe zeg ook eens iets. Die robot heeft een vijs los. Misschien wel meer dan één.

MOE: Koest Robbieke, 't baaske is bang.

(Robbie stopt. Va keert zich naar het publiek met de rug gekeerd naar Robbie.)

VA: Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Ik wist wel dat er in de fabrieken tegenwoordig robotten aan de band staan. Maar een huisrobot die juist echt is? Dat is mijn eerste.

(Robbie profiteert van het feit dat va met de rug naar hem gekeerd staat en geeft hem een (zachte) trap onder zijn achterste.)

VA: Hela manneke, wat krijgen we nu? Ge zoekt zeker ruzie. Maar die kunt ge krijgen.. 'Robbieke'. Ik ben niet bang van u zulle, stukske robot.

(Robbie gaat opnieuw met mechanische bewegingen dreigend richting va. Deze deinst vol schrik achteruit.)

VA: Hij meent het verdomme. Kom maar op, Pinokkio. Als ge denkt dat ik bang ben, dan hebt ge.... dan hebt ge.... dan hebt ge gelijk verdomme. Moe dat monster moet hier buiten of ik ben zelf weg. En ge ziet mij nooit meer terug.

(Va loopt weg langs de keuken. Robbie wordt terug Jojo.)

JOJO: Dat was op de nippertje. Gelukkig hij is ene bange-rik. En hij lopen weg met de staart tussen de poot als enen hond voor de slaag.

MOE: Maar wat als hij terugkomt als een kwade stier met zijne staart recht omhoog? Gottekes toch, wat heb ik mij op mijne nek gehaald.

JOJO: Ge moeten maar doen of nikske is gepasseerd.

MOE: Of nikske is gepasseerd? Hij heeft het wel met zijn eigen ogen gezien.

JOJO: Maar het lijkt ongeloofwaardig. Zoals in enen droom.

MOE: Een droom? Dat gelooft hij zeker niet.

JOJO: Hij zal wel moeten. Hebt gij al ooit gehoord van enen huisrobot, die spreekt en 'bougeert' en alles doen wat gij vraagt?

MOE: Spijtig genoeg niet. 't Zou anders wel gemakkelijk zijn.

JOJO: Donc, niemand zal hem geloof. En gij houden maar vol dat hier nikske zijn gepasseerd. Dan alles komen in de sacoché.

MOE: Maar wat gaan ze van onze va denken. De sukkelaar.

JOJO: Oh, dat hij zijn ene beetje in de war. Tenslot hij worden al een dagje meer oud. Ik hebben gehoord gij zijn bijkanst vijftig jaren getrouwd. Dat maken misschien zijne kop ene beetje zot.

MOE: Gij kunt het allemaal schoon uitleggen. Maar ik vind het zo erg voor hem. Tenslotte is het mijn schuld. *(begint te giechelen)* Eigenlijk vond ik het wel spannend. En heel plezant. Nu ik u zo een beetje beter ken, vind ik u zelfs sympathiek. Misschien...?

JOJO: Mag ik ene keer terugkomen? Nen autre fois?

MOE: Neenee, daarvoor zit ge op 't verkeerde adres.

JOJO: Of op de feest voor uwen gouden jubilee... misschien?

MOE: Ik denk dat dat geen goed gedacht is.

JOJO: Maar gij zegde ... misschien.

MOE: Misschien? Neenee, hier zie voor uw onkosten. *(geeft Jojo een geldbriefje)* Gij hebt het verdiend. En vertrek nu maar rap voor onze va terug binnenkomt. Want dan sta ik niet in voor de gevolgen.

JOJO: Merci, vele merci. En op de voorhand mijne felicitaties met uwe jubilee d'or.

MOE: Dat is lief. Ga nu maar rap. Dag Jojo.

JOJO: Au revoir, moemoe Kiekeboe. En als gij willen, gij mogen ook zeggen : Robbie.

MOE: Dag... Robbie.

(Jojo verandert in Robbie en vertrekt als een robot door de inkomhal.)

Dertiende tafereel: Va – Moe

MOE: Wat ik vandaag allemaal meemaak. 't Is niet te doen. Onze va trapt daar zeker niet in. Ge zult dat zien. *(Moe bemerkt de jas van va op de grond, de lampenkap en de stofzuiger.)* Verdorie, mijne Miele... zijne jas... en ons lampenkap. Het bewijs van de waarheid. Rap weg ermee. *(Moe zet de lampenkap op haar plaats, bergt de stofzuiger op onder de trap en hangt de jas aan de kapstok in de inkomhal.)* *(tegen de stofzuiger)* Terug uw kot in gij. Ik weet echt niet meer wat ik met u moet aanvangen. *(tegen de jas)* En gij zijt hier vandaag niet buiten geweest. Goed verstaan hè. *(De telefoon rinkelt. Moe neemt op.)* Met Kiekens. Ah, gij zijt het Rosa. Wat nieuws kind? Gij wilt terug samenkomen. Deze avond. Met iedereen erbij. Zeg eens, is iedereen iedereen of niet iedereen maar iedereen met uitzonderingen? Ah zo, iedereen is iedereen. Dus ook onze Flip. Dat is goed. Wat zegt ge? Onze Sooi heeft tegen u gezegd dat ge naar ons Lisa moest bellen om tegen ons Jeanne te zeggen dat ze onze Flip ook mag vragen. Ja, dat is kort en goed, zonder omwegen, recht op de man af. Dat vind ik ook. Ja. Ja. Tot deze avond. Dag Roza. *(Moe legt de telefoon neer.)* Als daar maar geen bullen van komen.

(Va komt voorzichtig binnen langs de keuken.)

MOE: Eindelijk, daar zijt ge.

VA: Is hij weg?

MOE: Wie weg?

VA: Awel. (*imiteert*) Robbie de robot.

MOE : Robbie de robot ? Ik weet niet wie of wat ge bedoelt.

VA: Ik bedoel die plezante poesjenel van daarstraks. Hij had ons lampenkap op zijne kop. En zijn armen stonden open gelijk de armen van een kapstok. Ik wilde mijne jas eraan hangen maar toen bewoog hij. En mijne jas viel daar op de grond.

MOE: Daar op de grond?

VA: Maar ja.

MOE: En hij ligt er nog?

VA: Ja zeker. Nee zeker. Verdomme, hebt gij hem weggehangen?

MOE: Ikke? Uwe jas? Ik heb uwe jas vandaag nog niet gezien.

VA: Maar deze morgen...

MOE: ... zijt ge met een kwaai kop en zonder jas het huis uitgelopen. Tot nu.

VA: Maar ik ben sindsdien nog thuis geweest.

MOE: Vake, hebt ge niet wat veel 'duvelkes' gedronken?

VA: Ik heb helemaal niets gedronken.

MOE: Dan hebt ge gedroomd jongske.

VA: Maar ik ben er zeker van...

MOE: Vake, dat kan toch niet wat gij vertelt.

VA: Nee, dat weet ik. Maar ik zie het zo voor mijn ogen. En dat ik zo verloren ben, dat kan toch niet.

MOE: Den oude dag jong, dat is het. Ik heb daar soms ook last van. Soms droom ik van u als van een schone jonge vent. Die mij 's morgens de koffie aan bed brengt. En die mij dan probeert te verleiden. En dan zie ik het zo voor mijn ogen gebeuren. En het blijft toch maar een droom.

VA: Allee zeg, is dat echt?

MOE: Ja, heel echt.

VA: Nu versta ik uwe zotte praat van daarstraks.

MOE: Oh ja? Wel hè, wat u nu overkomt is juist hetzelfde.

VA: Denkt ge dat?

MOE: Daar ben ik zeker van. De spanning va, met dat feest en de kinderen, die niet overeenkomen. Wij geraken allebei over ons toeren. En nu ik eraan denk, ze komen deze avond. Alle Kiekens, zonder uitzondering. Om nog eens te klappen.

VA: 't Is niet waar hè.

MOE: 't Is wel waar hè. Ge kunt dus beter op uw bed gaan liggen en nog wat rusten. Ge hebt het hard nodig.

VA: Denkt ge dat?

MOE: Ik ben daar zeker van.

VA: Verdomme hè, ik zou gezworen hebben...

MOE: Ssssstttt, zweer niet ijdel, vloek noch spot. Tweede gebod. Ik roep u als 't eten klaar is.

VA: Ja, 't is goed. *(gaat tot aan de trap)* En toch ben ik er niet gerust in. Ik heb zo een voorgevoel dat ik die Robbie ooit nog tegen het lijf loop.

(Va gaat langzaam de trap op.)

MOE: Daar moet ge nu zo lang voor getrouwd zijn. Om uwe vent zo te beliegen. En 't schoonste van al hè, hij gelooft het nog halvelings. Ik vrees dat hij toch echt oud aan 't worden is. *(luistert onder aan de trap.)* 't Is rustig. Ik loop rap naar de winkel. Voor een paar flessen cognac voor mijn kiekens deze avond. Want hoe lichter ze zijn in hunne kop, hoe harder ze kakelen. En hoe minder zwaar ze tillen aan hun problemen.

(Moe dooft het licht in de inkomhal. Ze vertrekt door de keuken en dooft het licht bij het weggaan. Het wordt avond. In de leefkamer wordt het stilaan schemerdonker. Door het raam valt het avondlicht naar binnen. Deze stille periode kan mooi opgevuld worden met achtergrondmuziek.)

Veertiende tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Modest – Lisa – Jerome – Jeanne – Flip – Freddie.

(Moe komt binnen langs de keuken en ontsteekt het licht in de keuken en de inkomhal. Daarna doet ze het licht van de grote schemerlamp en van de muurlampen aan het doorgeefluik branden. Terwijl ze zich naar de schemerlamp op het TV toestel begeeft komt va bovenaan de trap, doet de muurlamp branden en komt naar beneden. Hij gaat tot bij de grote schemerlamp en bekijkt deze aandachtig.)

MOE: Wat bekijkt ge zo?

VA: Die lamp.

MOE: Scheelt er iets aan?

VA: Nee nee, toch niet. Ik vroeg mij af of die kap op mijne kop zou passen.

MOE: Gaat ge zelf voor 'lampadaire' spelen?

VA: Nee nee, toch niet. Maar het staat mij voor dat ik die lampenkap op iemand anders zijne kop heb gezien. Zou dat kunnen? Of zou ik dat gedroomd hebben,

MOE: Dat zou ik eerder geloven. Ge hebt liggen ronken van voor de middag. Ik heb u horen snurken tot in de keuken. *(De bel rinkelt.)* Ze zijn er al.

VA: Wie?

MOE: Awel, de kinderen. Ik heb u toch gezegd dat ze allemaal komen. Alle Kiekens zonder uitzondering.

VA: Is 't waar? Dan heb ik dat toch niet gedroomd.

(Moe gaat opendoen. Sooi en Roza, Lisa en Modest komen binnen. Modest heeft weer teveel gedronken.)

VA: Ah, ge zijt er weer.

MODEST: Gij toch ook.

VA: Ja maar, ik woon onder dit dak.

MODEST: En ik drink hier mijne cognac. *(Modest zet zich rechts achter de tafel.)*

SOOI: Va, wij komen eens klappen.

VA: Dat wordt precies een gewoonte. En iedereen is iedereen heb ik gehoord.

ROZA: Gij lost anders toch niet.

SOOI: Anders was 't niet waar geweest.

(Sooi en Roza zetten zich in de tweezit. Sooi vergeet zijn kepi af te nemen.)

LISA: Voor mij moet het anders niet.

MODEST: Hoe meer zielen, hoe meer vreugde, hè moe?

MOE: Zo is het jong. Ik zet zeker maar koffie?

MODEST: Dat is een goed gedacht. En met de fles moet ge niet wachten tot de koffie er is.

LISA: Joepie pas toch op. Ge drinkt u nog dood.

MODEST: *(staat recht)* Snoepie luister eens: 's morgens vroeg of 's avonds laat, een lekker glas kan nooit geen kwaad.

(Lisa haalt de schouders op en zet zich rechts in de driezit. De bel rinkelt. Va gaat opendoen. Moe zet een fles cognac bij Modest en zet tevens enkele glazen op tafel zodat iedereen zich kan bedienen. Daarna gaat ze terug naar de keuken.)

VA: Kom binnen, pak een stoel en zet een gat.

(Jeanne, Jerome en Flip komen binnen. Jeanne zet zich in de zetel van va; Jerome in deze van moe. Flip blijft bij va staan.)

FLIP: Wij zijn de laatste, zie ik.

JEANNE: De laatste zijn de beste, nietwaar Jommeke?

JEROME: Ja poes.

VA: Onze Freddie is er nog niet.

(Freddie komt binnen langs de keuken.)

MOE: Onze Freddie is er wel.

SOOI: Als ge van de duivel spreekt...

FLIP: Onze Freddie is de duivel niet.

SOOI: Nee, er zijn er hier andere met horens.

FLIP: Die dragen een ke... kepi om ze onder te stoppen.

(Sooi neemt haastig de kepi van zijn hoofd.)

ROZA: Wat durft gij insinueren?

FLIP: Tiens, tiens, madame Roza spreekt tegen mij.

JEANNE: Dat was zeker per vergissing.

(Flip zet zich neer links aan het hoofd van de tafel.)

VA: Zeg eens, gaat het hier zo een beetje ja?

MODEST: Niets van aan trekken va. Een kieken met horens, dat bestaat niet. Net zomin als een koe met pluimen.

(Freddie komt binnen vanuit de keuken.)

FREDDIE: Hi everybody.

MODEST: *(recht)* Hi Freddie boy.

(Modest schuift één plaats op naar links zodat Freddie naast hem kan zitten.)

JEROME: *(recht)* Hi.

SOOI: Wij zijn compleet. We kunnen eraan beginnen. *(staat recht)* Va en moe, wij zijn hier allemaal samen gekomen...

VA: ... om eens te klappen over het feest. Dat weten we intussen. Maar eerst heb ik iets te zeggen.

(Sooi zet zich neer. Moe komt binnen en begint koffie te schenken. Va komt tot in het midden van de leefkamer op het verhoog en kijkt streng in het rond.)

VA: Het doet mij veel plezier...

MOE: ... ons veel plezier....

VA: ... ons veel plezier dat wij hier samen zijn als één hechte grote familie.

MOE: Dat is waar va.

VA: En ik hoop dat gij er u allemaal zult naar gedragen.

(Va gaat aan de buffetkast staan. Moe is intussen bij Sooi om koffie in te schenken.)

SOOI: *(tot moe)* Zeg maar tegen onze Flip dat ik er niets op tegen heb dat hij erbij is.

MOE: *(gaat tot bij Flip)* Hebt ge dat gehoord Flip? Ik moet van onze Sooi tegen u zeggen dat ge welkom zijn.

SOOI: *(veert recht)* Dat woord heb ik niet gebruikt.

FLIP: Zeg maar tegen onze Sooi dat ik zal pro... proberen om voor een paar dagen alles te vergeten.

MOE: *(gaat terug tot bij Sooi)* Hebt ge dat gehoord Sooi? Ik moet van onze Flip tegen u zeggen dat hij alles wil vergeven en vergeten.

FLIP: *(veert op zijn beurt recht)* Verdomme moe, niet over... overdrijven.

SOOI: Zeg maar tegen onze Flip met mijn complimenten....

VA: *(brult)* Stop met uw gezever! Wij zijn hier om alles te regelen voor het feest.

ROZA: Hoeveel moet we bijleggen?

SOOI: Maar zwijg daarover. Hoeveel?

LISA: Toch niet teveel zeker.

JEANNE: Wij willen bijleggen hè Jommeke.

JEROME: Ja poes.

FLIP: Ik ook.

FREDDIE: Ik ook. Maar ik heb niets. Sorry.

MODEST: Zo zijn er nog. Sorry.

VA: Er moet niemand bijleggen. Alle kosten worden gedragen door de bank Kiekens&Co.

SOOI: Dan weten we genoeg. (*gaat tot achter de driesit*) Ge moogt alle twee vertrekken.

VA: (*komt tot bij Sooi*) Wablief? Hoor ik wel goed?

SOOI: Ge hoort heel goed. Vertrekken.

VA: Waarom? Waarheen?

ROZA: Dat blijft gelijk. Als ge maar weg zijt. Wij moeten onder elkaar nog iets regelen.

VA: Hoor eens aan moe. Wij vliegen hier buiten. Uit ons eigen huis.

MOE: Als zij onder elkaar iets moeten regelen, zal dat wel het beste zijn. Wij wandelen eens tot bij uwe Kamiel. (*haalt jas en pet van va*)

VA: Tot bij onze Kamiel? Wat kunnen we daar gaan doen?

MOE: Wat uchteren. En hem al uitnodigen.

VA: Hem uitnodigen? Onze Kamiel? Die komt toch niet. Die heeft gene tijd. Als die ooit tijd moet maken om dood te gaan, gaat die nog wreed tegenspartelen. Maar als ge niet wilt lossen, voor mij geen probleem. Maar luister goed hè, allemaal. Maak ruzie zoveel als ge wilt. Maar zie dat ge overeenkomt. En breek het kot niet af. Goed verstaan hè.

FREDDIE: (*recht*) Be cool daddie.

VA: Be cool Freddie.

MODEST, JEROME en FLIP: (*recht*) Be cool man.

SOOI: Wat een complimenten.

(*Va en moe vertrekken door de keuken.*)

Vijftiende tafereel: Sooi – Roza – Modest – Lisa – Jeanne – Jerome – Flip – Freddie.

(*Er valt een onbehaaglijke stilte. Jommeke slurpt hoorbaar aan zijn koffie.*)

JEANNE: Jommeke.

JEROME: Ja poes.

JEANNE: Ssssttt.

JEROME: Ssssttt.

SOOI: Amai zeg, 't is hier stil.

MODEST: Heel stil. (*boert*)

FREDDIE: Stilte voor de storm, vrees ik.

FLIP: Laat die storm maar losbarsten. Ik meende te begrijpen dat we nog iets moeten re...regelen.

FREDDIE: Yes sir. Wat valt er te regelen?

JEANNE: (*staat recht*) Een cadeau natuurlijk.

SOOI: Awel ja, hoe zit het daarmee?

ROZA: Die zal moeten gekocht worden.

JEANNE: Die zal zeker moeten gekocht worden. Ge krijgt niets voor niets.

JEROME: Niets voor niets.

FLIP: De vraag is: wat ko...kopen we?

SOOI: *(naäpend)* En wat willen we be.... besteden?

FLIP: Zeker genoeg. Als zij het feest heel...helemaal betalen mogen wij op gene euro zien.

LISA: En ik dacht juist te zeggen: niet te veel. Ze hebben toch alles al.

ROZA: *(staat recht en gaat tot achter de driezit)* Ik had al gedacht aan een zetel. Ik weet een goede tweedehands winkel. Juist als nieuw.

FREDDIE: Onze va heeft gene zetel nodig.

JEANNE: En zeker gene uit een tweedehands winkel juist als nieuw.

ROZA: Ja maar, ik zeg zo maar iets.

FLIP: Dan kunt ge beter zwijgen. Als gij iets zegt trekt het toch op niets.

SOOI: *(veert recht en komt tot in het midden van de leefkamer)* Ons Roza moet voor niemand zwijgen. En zeker niet voor u. Want als gij niets zegt, trekt het nog op niets.

FLIP: *(staat eveneens recht en komt tot bij Sooi zodat beide kempfanen dreigend tegenover mekaar staan)* Dan moet ge maar eens goed luisteren wat er uit uw bak...bakkes komt.

SOOI: Als ge denkt....

(Freddie staat recht en scheidt de twee ruziemakers.)

FREDDIE: Be cool man! Ge weet wat onze va gezegd heeft.

MODEST: Right Freddie boy.

ROZA: Ik heb nog aan iets gedacht.

JEANNE: Gij denkt zoveel. Zie maar dat ge gene koppijn krijgt.

SOOI: *(gaat naast Roza staan)* Laat ons Roza toch haar gedacht zeggen... poes. Zeg het maar Roza.

ROZA: Een stofzuiger. Die van ons moe is kapot.

SOOI: Dat is waar kind. Ik vind dat een goed gedacht van ons Roza.

FLIP: Is dat niet wat weinig?

LISA: Ik vind dat al tamelijk veel.

MODEST: Allee Lisa, wij worden hier toch altijd goed onthaald.

JEROME: Heel goed.

ROZA: Wij kunnen er ook nog een bloemeke bijdoen.

SOOI: Dat kunnen we gemakkelijk. In de mess van de onderofficieren staan er genoeg. Als daar een boekeeke verdwijnt, dat valt niet eens op.

ROZA: En we doen daar nog wat groen bij uit den hof. Schoner kan het niet.

LISA: En goedkoper ook niet.

JEANNE: *(gaat tot bij Sooi en Roza)* Groen uit den hof? Waarom geen groenten? Dan kunnen ze er nog van eten ook. De bloemen zetten ze in een vaseke. Van de selder en de prei koken ze soep. En van de koolbladeren kunnen ze 'boerenstoemp' maken.

(Sooi, Roza en Jeanne zetten zich terug op hun plaats.)

FLIP: Ik zal wel voor bloemen zorgen? Van bij de bloemist. Een schone grote boe... boekee. En als 't moet betaal ik die alleen.

SOOI: En van wat? Gij hebt niet eens een nagel om aan uw gat te krabben.

FLIP: Ik heb meer nagels dan jeuk jong. En daarbij dat zijn uw zaken niet.

JEANNE: Onze Flip moet die bloemen niet alleen betalen. Wij leggen bij, hè Jommeke?

JEROME: Ja poes. Wij hebben nagels genoeg.

FREDDIE: Maar hoe zit het nu met die cadeau. Wordt het een stofzuiger, ja of nee?

SOOI: Voor ons is dat goed. Wij hebben het zelf voorgesteld.

FLIP: Voor mij ook.

JEANNE: En voor ons ook. Hè Jommeke?

JEROME: Ja poes.

LISA: Dan is het voor mij ook goed. *(staat recht en gaat tot achter de driesit)* Maar ik heb wel nog een goede vraag.

ALLEN: Wij luisteren.

LISA: Voor wie is die stofzuiger later?

FLIP: *(staat recht en gaat tot bij Lisa)* Wa... wat wilt ge zeggen?

JEANNE: *(gaat eveneens tot bij Lisa)* Wat bedoelt ge ?

FREDDIE: *(staat recht)* What's the point?

LISA: Doe nu eens niet onnozel. Later, als zij er niet meer zijn. Voor wie is dan die stofzuiger? Dat is de vraag.

FLIP: Vedomme Lisa, moet ge daar nu over beginnen? Terwijl wij hun gouden bruiloft regelen.

LISA: Ja Flip. Ge moet altijd op termijn denken.

JEANNE: Ik vind het schandalig om nu zo te klappen.

JEROME: Schandalig.

FREDDIE: Krapuleus.

MODEST: *(drinkt)* Schol.

SOOI: *(komt tot bij Lisa)* Ik vind dat ons Lisa gelijk heeft. Een beetje vooruit denken kan nooit geen kwaad.

LISA: En daarom vraag ik iedereen zijn gedacht.

JEANNE: Ik wil daar nu nog niet eens aan denken.

JEROME: Foei, ik ook niet.

FLIP: Wat daar later mee gebeurt interesseert mij niet.

FREDDIE: Mij kan het geen barst schelen.

SOOI: En van ons moogt ge hem ook hebben.

LISA: Dan moet het een Siemens zijn.

FLIP, JEANNE, FREDDIE: Wablief!!!!

LISA: Ja, een Siemens. Toch al ooit van gehoord zeker?

FREDDIE: Maar ons moe heeft altijd al een Miele gehad.

JEANNE: Die gaat niet anders willen.

FLIP: En daarin heeft ze groot gelijk.

LISA: Maar mijn toestellen zijn allemaal van Siemens: mijn wasmachine, mijn droogkast, mijne frigo, mijnen haardroger, mijne mixer...

MODEST: *(is rechtgestaan en volgt de discussie van op een paar meter)*... en mijn scheermachineke.

FLIP: Ja maar Lisa, wij kopen wel een ca... cadeau voor onze va en ons moe en niet voor u.

LISA: Allemaal goed en wel. Maar ik zit er later toch maar mee. Ik wil een Siemens of anders niets.

SOOI: Ons Lisa heeft gelijk. Het wordt een Siemens.

ROZA: Die zuigt zo goed als een Miele.

FLIP: Nee, het wordt een Mie...Miele. Of ik geef genen eurocent.

JEANNE: Zo denk ik er ook over.

JEROME: Ik ook.

SOOI: En toch zal het een Siemens zijn.

ROZA: Heel zeker.

LISA: Als ge dat maar weet.

MODEST: Ik denk niet dat ze dat weten.

FLIP: Nee, want het wordt een Miele.

JEANNE: Heel zeker.

JEROME: Als ge dat maar weet.

LISA: Dat kunt ge mij toch niet aandoen. Ik wil een Siemens.

SOOI: Of genen eurocent begot.

JEANNE: Nee, een Miele.

JEROME: Of genen eurocent begot.

SOOI: Gij zou beter zwijgen gij. Pantoffelheld.

JEROME: *(staat recht en gaat tot bij Sooi)* Wie is hier een pantoffelheld? Gij of ik?

SOOI: Gij. Gij ligt onder ons Jeanne hare sloef.

JEROME: Dat is niet waar begot. Ons Jeanne heeft niet eens een sloef.

SOOI: Nog erger. Dan ligt ge onder hare sloef zonder dat ze er éne heeft.

JEROME: Als gij dat denkt dan zal ik u eens wat anders laten zien.*(maakt zich sterk.)* Een Miele of niets, hè poes.

JEANNE: Ja Jommeke.

JEROME: Goed geweten hè poes.

JEANNE: Ja Jommeke.

JEROME: Kom poes.

JEANNE: Ja Jommeke.

JEROME: We zijn weg.

JEANNE: Ja Jommeke.

JEROME: Met die mensen valt toch niet te praten hè poes.

SOOI: Nee Jommeke.

JEROME: Hoort ge dat poes?

JEANNE: Ja Jommeke.

JEROME: Doe hem dan zwijgen.

JEANNE: Ja Jommeke. *(gaat tot bij Sooi en maakt zich sterk) Boeffe! (Jeanne en Jerome maken aanstalten om te vertrekken.)*

FLIP: Wacht, ik ga ook mee. Jerome heeft gelijk. *(tot Sooi)* Met u valt er niet te klap...klappen.

SOOI: Met u wel, armoezaaier?

FLIP: Ik heb veel meer als gij, stoeffe.

SOOI: Dat zie ik. Gij hebt niet eens een vrouwmens.

FLIP: Maar ik kan er krijgen zoveel ik wil. En dat zoudt gij ook nog wel willen, maar...

ROZA: Hij moest eens durven.

MODEST: Pas maar goed op Roza. *(zingt)* Boer Bavo kneep de katjes in het donker.

FLIP: En ons sergeanteke durft dat ook. Hou hem maar goed in de gaten. Of hij foefelt op een ander waar gij bij staat. *(tot Freddie)* Nog de com...complimenten aan onze va en ons moe. Salu.

JEANNE: Van ons ook.

JEROME: Salu.

(Jeanne, Jerome en Flip vertrekken door de inkomhal.)

FREDDIE: Die zijn weg. En er is niets geregeld.

SOOI: Voor mij wel. Ik haal een Siemens en daarmee basta.

LISA: Dat is goed Sooi. Basta.

SOOI: Kom Roza.

LISA: Kom Modest.

MODEST: Zijn we al weg?

LISA: Alles is toch geregeld.

MODEST: *(drinkt)* Maar ik ben nog bijlange niet klaar.

LISA: Ge hebt al meer dan genoeg gehad.

MODEST: Genoeg, genoeg. Wanneer heeft een mens genoeg. *(staat wankelend recht)* Hi Freddie boy. See you later.

FREDDIE: Be cool man.

(Sooi, Roza, Lisa en Modest vertrekken op hun beurt door de inkomhal.)

FREDDIE: Dat wordt hier een geweldig feest. Ik beklaag onze va en ons moe.

(Freddie neemt zijn instrument, zet zich in een zetel en speelt improviserend.)

Zestiende tafereel: Va – Moe – Freddie.

(Va en moe komen binnen door de keuken.)

VA: Waar is iedereen?

MOE: Toch nog niet weg zeker?

FREDDIE: Yes.... weg.

VA: En hoe is het afgelopen?

FREDDIE: Very well, very good. Kletterende ruzie en lawaai voor tien. Maar geen stukken en geen doden.

VA: Wanneer gaan die onnozelaars nu eens eindelijk een beetje verstand krijgen?

MOE: Hebt gij al ooit eens kiekens geweten met verstand?

FREDDIE: Toch wel een paar hè moe.

MOE: Een paar, ja. Als uitzondering op de regel.

VA: En wat gaat er nu gebeuren?

FREDDIE: Daar gaat hier gefeest worden va, tegen de sterren op. Ambiance in de keet. Ge gaat wat beleven.

MOE: Dan is alles geregeld?

VA: Alles is okidoki?

FREDDIE: Yes daddie. Alles is in the pocket. Ge kunt allebei gerust op uw twee oren slapen.
(*Freddie begint opnieuw te spelen.*)

VA: Gerust slapen met dat lawaai? Ik bedoel die muziek. Als dat maar lukt. Kom moe, we trekken erin. Night Freddie boy.

MOE: Night Freddie.

FREDDIE: Night folks.

(*Va en moe gaan naar boven. Freddie speelt zacht verder.*)

DOEK

PAUZE

DERDE BEDRIJF

(De grote dag van de gouden bruiloft is aangebroken. De leefkamer is mooi versierd. Tegen de achterwand boven het raam hangt in het goud het getal '50'. Langs de muren, op de lampen, aan de trapleuning en waar het past hangen veelkleurige slingers, die de leefkamer een feestelijk aanzien geven. De zetels van va en moe, samen met enkele bijzettafeltjes staan nu aan de rechterkant. Het salon staat aan de linkerkant. Vlak bij de inkomhal staat een kleine discobar. Va en moe komen, zo mogelijk onder luid applaus, van de trap naar beneden. Ze zijn op hun paasbest gekleed. Ze kijken vol bewondering in het rond.)

VA: Maar zie toch eens aan zeg.

MOE: Hoe schoon zeg.

VA: Ze hebben er werk van gemaakt zulle.

MOE: Veel werk zulle. Maar zie die mat eens. Daar is nog werk voor mijne Miele. *(Moe gaat de stofzuiger halen.)*

VA: Lap, de ellende begint. Madame gaat stofzuigen op de dag van onze gouden bruiloft.

(We horen moe in paniek roepen.)

MOE: Va... va... hij is weg!

VA: Wie is weg?

MOE: Mijne Miele. Hij is weg. Waar is die naartoe?

VA: Hoe kan ik dat weten?

MOE: Maar eergisteren was hij er nog. Ik heb nog willen stofzuigen maar...

VA: ...hij wilde natuurlijk niet.

MOE: Nee, hij wilde niet. Ik heb hem drie keren een sjot onder zijne put gegeven. Maar gene avance. Maar hij was er toch nog.

VA: En nu is hij weg. Ge zijt er vanaf en ge hebt een sticker voor 't groot huisvuil gespaard. Zijt maar content.

MOE: Ik ben niet content. Ik wil hem niet kwijt. Ik heb hem al meer dan twintig jaar. Va, waar is mijne Miele?

VA: Moe, hij is weg en zwijg erover. Vandaag is het feest. En morgen zien we wel.

MOE: Morgen zien we juist niets. Hij is weg. Hoe is dat toch mogelijk?

VA: *(berispend)* Moe verdomme!!!

MOE: Ja, 't is al goed.

(De bel rinkelt.)

VA: 't Spel begint al. Onze eerste klant.

MOE: Wie zou dat zijn?

VA: Dat zullen we direct zien.

(Va gaat de deur opendoen. Moe komt mee om te kijken. Pros, de ceremoniemeester, komt binnen. Hij is een heel nerveus type, dat met korte pasjes gejaagd door de leefkamer dribbelt. Hij spreekt snel en herhaalt sommige delen van een zin. Hij

neemt het niet zo nauw met de etiquette en voelt zich geroepen om de clown uit te hangen.)

PROS: Met Kiekens?

VA: Ja. En jij zijt?

PROS: Pros, de ceremoniemeester. Aangenaam, aangenaam.

VA: Karel en Matil, de jubilarissen. Ook zoveel, ook zoveel. Gij komt dus voor alles zorgen?

MOE: En zien dat alles goed verloopt?

PROS: Juist. Pros is vandaag de klos. Pros is de klos. Op hem kunt ge rekenen.

VA: En wat moeten wij doen?

PROS: Zitten in uwe zetel. En zeker niet voor mijn voeten lopen. Niet voor mijn voeten lopen.

MOE: Dat is goed jong. Ga maar naar de keuken.

VA: Wij gaan naar onze zetel en zetten ons een gat. Zetten ons een gat.

(Pros gaat naar de keuken. Wij zien hem door het doorgeefluik driftig aan het werk. Va en moe zetten zich braafjes naast elkaar in de zetel, moe het dichtst bij het publiek.)

Achttiende tafereel: Va – Moe – de burgemeester – de schepen – Pros.

(De bel rinkelt.)

MOE: *(recht)* Daar is al iemand. Ik doe wel open.

PROS: *(van in de keuken)* Blijven zitten mevrouw, blijven zitten. Dat is mijn werk.

(Pros trippelt met korte pasjes naar de inkomhal om de deur open te doen. De burgemeester en schepen De Hond komen binnen. De schepen draagt een groot pak.)

BURGEMEESTER: Zijn de jubilarissen thuis? Jaja, toch wel zeker?

PROS: Zeker mijnheer, zeker. Ze zitten in de zetel. In de zetel.

(De burgemeester en de schepen komen binnen en gaan tot bij het jubilerend echtpaar. De schepen blijft enkele passen op de achtergrond. Hij kijkt met een onnozel gezicht voor zich uit, produceert te pas en te onpas een grijslach en maakt met ja-knikken alles waar wat de burgemeester zegt. Pros gaat terug naar de keuken. Wij horen de champagnekurken knallen en zien hem onbeschaamd proeven.)

BURGEMEESTER: Zie ze daar eens zitten zie. En schoon dat ze zijn. En gelukkig dat ze zijn. *(Va en moe staan recht. De burgemeester geeft een hand.)* Proficiat Matilleke, gemeend proficiat, in mijne naam, in naam van het gemeentebestuur en van mijn partij, moet ge weten. En gij ook hè Karel Kiekens, ook proficiat in mijne naam, in naam van het gemeentebestuur en...

KAREL: .. van uw partij, moet ik weten.

BURGEMEESTER: Ja, dat moet ge weten. En hoe voel dat aan, zo vijftig jaar samen. Toch een beetje raar zeker? Ja toch, dat dacht ik al. Ik heb het deze morgen nog gezegd hè Staf. Dat moet toch raar aanvoelen voor die mensen. En ik heb weer gelijk Staf. Ah ja, dit is Staf De Hond, schepen van plezier. Soms zeggen we wel eens Waf De

Hond. Als we hem willen plagen. Maar hij heeft dat niet zo graag moet ge weten. En daarom zeg ik vandaag maar Staf in de plaats van Waf. Allee Staf, geef die mensen eens een poot... een pol wil ik zeggen.

(Va en moe steken hun hand uit naar Staf. Deze kan met het pak in de armen onmogelijk een hand geven. Hij beperkt zich dan ook tot een hulpeloos schouderophalen en een onnozele lach. Pros komt aangedragen met vier glazen op een presenteerblad.)

VA: Ge drinkt toch wel iets mee?

BURGEMEESTER: Jaja, ik zeg niet nee.

(Va, moe en de burgemeester nemen een glas. Staf wil eveneens een glas aannemen doch wordt hierbij gehinderd door het pak in zijn handen. Pros blijft naast Staf staan en houdt diens glas zelf vast.)

BURGEMEESTER: Gezondheid Karel, Matilleke. Dat ge nog lang gelukkig moogt samen zijn, ja toch. En niet geplaagd moogt worden door ziekte of tegenslag, nee toch.

VA: En dat we ze nog lang mogen mogen, ja toch..

MOE: En niet uit mogen drogen, nee toch.

ALLEN: Schol.

(Va, moe en de burgemeester drinken. Pros neemt het glas van Staf en laat hem drinken. Het laatste restje drinkt hij zelf op.)

BURGEMEESTER: En dan is nu het moment aangebroken voor ons cadeau. En sinds mijn partij het voor het zeggen heeft een dikke schone cadeau. Wat zou er in het pak van De Hond zitten denkt ge?

MOE: Ik dacht aan ...allee omdat ge het zelf beloofd hebt en politiciers hun belofte altijd houden, ten minste dat dacht ik toch... aan een echte knusse malse lederen zetel. Maar daarvoor is het pak van De Hond te klein, vrees ik.

VA: Of het zou een kinderstoeltje moeten zijn. Maar daarvoor zijn wij te groot, vrees ik.

BURGEMEESTER: Jaja, dat had gekund. Maar 't is niet zo. Want Matilleke wilde dat wel, ja toch. Maar Karel wilde dat niet, nee toch. En daarom hebben de mensen van mijn partij en ikzelf aan iets heel anders gedacht. En wat zou dat kunnen zijn?

VA: Geen gedacht mijn gedacht.

MOE: Nee, geen flauw gedacht.

BURGEMEESTER: 't Is iets waarmee ge overal de grote kuis kunt doen.

VA: Dus iets wat ze in de politiek goed kunnen gebruiken.

(De schepen schiet in een dwaze lach. Hij wordt vermanend bekeken door de burgemeester. Als een schoolkind dat betrapt wordt stopt hij met lachen.)

BURGEMEESTER: In de politiek? Hoe komt ge daarbij? Ha ja, ik heb hem. Grapje natuurlijk. Grote kuis in de politiek. Goed Karel, goed jong.

VA: Dan zal 't wel een hele grove borstel zijn.

BURGEMEESTER: Nee Karel, nee jong. 't Is iets heel vernuftig, echt iets van deze tijd waarmee zelfs de diepst verborgen smeerlapperij naar boven komt.

VA: Dus toch iets voor in de politiek.

(De schepen schiet opnieuw in een lach maar wordt door de burgemeester terecht gewezen.)

BURGEMEESTER: Staf... af... en opendoen.

(Staf zet het pak op de grond, maakt het open en haalt een stofzuiger te voorschijn. Va en moe kijken gefascineerd en stilzwijgend naar hun geschenk.)

BURGEMEESTER: Ziet ge nu wat het is? Dat zijn nogal lappen hè.

VA: Lappen? Dat trekt meer op een stofzuiger.

MOE: Dat vind ik ook. En die komt juist van pas. Want mijne Miele... mijne Miele...

(Moe begint luid te wenen. De schepen huilt mee. Pros komt vanuit de keuken aandraven met zakdoekjes voor moe en de schepen. Hijzelf veegt ook een traan weg.)

BURGEMEESTER: Allee, wat krijgen we nu? Ze is er precies niet blij mee. Ja maar zeg, dat zijn ook nogal lappen zulle.

VA: Nee, dat zijn ook geen lappen. Dat is de ontroering. Hare stofzuiger is kapot en weg. En het pakt haar dat jij direct met een nieuwe komt aandraven. Nog erger of ge het wist.

BURGEMEESTER: Is dat zo? Nee toch. Ik wist daar helemaal niets van. En dan komt die heel goed van pas, ja toch. Veel geluk ermee.

VA: Merci burgemeester.

MOE: *(snotterend)* Heel veel merci.

BURGEMEESTER: 't Is graag gedaan. Maar nu moeten we gaan. De plicht roept, hè Staf. Maar ik maak meteen een afspraak voor over tien jaar. Want dan is het diamant gedomme. En dat haalt ge gemakkelijk, ja toch. Want ge ziet er allebei nog heel goed uit moet ge weten. En als mijn partij het dan nog voor het zeggen heeft.... en dat ligt aan u, nietwaar... en aan de kiezers, nietwaar... wel, dan krijgt ge allebei een echte knusse malse lederen zetel. Zeg dat ik het gezegd heb. Dag Karel, dag Matilleke. *(handjes geven.)* Maak er nog maar een fijne dag van, ja toch. Staf.. .kom.

(Staf geeft ook een hand en struikelt bij het weggaan onhandig over zijn eigen voeten.)

MOE: Dag allebei.

VA: Bedankt voor het bezoek. En tot over tien jaar... ja toch.

(Pros laat de burgemeester en de schepen buiten. Daarna zet hij het geschenk in de hoek aan de trap, neemt het glas van de burgemeester en gaat terug naar de keuken. We zien hem regelmatig zijn glaasje drinken. Va en moe hebben zich opnieuw neergezet in de zetel.)

Negentiende tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Modest – Lisa – Pros

(De bel rinkelt opnieuw. Moe wil rechtstaan.)

VA: Zitten moe. Pros is de klos. Hij heeft het zelf gezegd.

MOE: Ja maar...

VA: Niks maar.

(Pros gaat opendoen. Nadien gaat hij naar de keuken. De champagnekurken knallen door de leefkamer. Wij zien hem glazen vullen, eens proeven en bijgieten. Lisa, Modest, Sooi en Roza komen binnen in die volgorde. Lisa draagt een minderwaardige bos bloemen. Sooi draagt een groot pak. Terwijl Sooi begint te spreken geeft Lisa de bloemen af en wenst zij, samen met Modest en Roza, va en moe proficiat. Sooi blijft met het pak in de armen staan op de plaats waar voorheen de schepen stond. Modest staat naast hem. Lisa staat links en Roza rechts achter de zetels van va en moe.)

SOOI: Va en moe, hier zijn we dan. En een grote proficiat van ons allemaal.

MODEST: En van ons ook.

SOOI: Als ik zeg “van ons allemaal”, dan zijt gij daar toch bij zeker.

MODEST: Ge kunt dat noot weten Sooi. Ik speel zeker.

VA: En waar blijft de rest?

ROZA: Die zullen seffens wel komen zeker.

VA: Zeker?

MODEST: Zeker zeker. Vandaag blijft de strijdbijl begraven. We drinken vuurwater en roken de vredespijp. Ugh.

SOOI: Waar is onze Freddie?

MOE: Die is deze morgen al heel vroeg vertrokken. Hij had een verrassing, zei hij.

SOOI: Hij zal toch met geen lief afkomen?

MODEST: Freddie boy een lief? No way, dat is niet cool.

(Pros komt rond met de glazen. Iedereen neemt zijn glas.)

MODEST: Is er niks straffer, euh... dinges?

PROS: Pros. Pros.

MODEST: Prospros?

PROS: Straks.

LISA : Joepie, gaat ge weer beginnen ?

MODEST: Snoepie luister: Op het feest van va en moe, ben ik aan een borrel toe.

LISA: Als ge u vandaag durft bezuipen gaat ge er niet goed van zijn.

MODEST: Een katerke min of een katerke meer, dat beesteke jankt evenzeer.

(Pros staat voor Sooi met een glas. Deze doet vruchteloze pogingen om het glas aan te nemen. Pros haalt de schouders op, drinkt het glas zelf leeg en gaat terug naar de keuken.)

SOOI: Hela, wat doet die? Die drinkt mijn glas leeg.

ROZA: Wat zijn dat voor manieren?

SOOI: Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt.

MODEST: Voor alles is er een eerste keer hè Sooi.

LISA: Geef het cadeau maar af. Dan hebt ge uw handen vrij.

MOE: Zoudt ge niet beter wachten tot iedereen er is?

SOOI: Ze moesten er maar zijn. Va en moe, dit is het cadeau van uw kinderen allemaal.

VA: Allemaal? Dan moet ge zeker wachten.

SOOI: Nee begot. Dat wordt zwaar zulle. Hierzie... openmaken.

(Sooi zet het pak rechts op de tafel. Lisa en Roza leiden va en moe tot aan de tafel om het pak open te maken. Lisa staat links en Sooi rechts van va en moe. Modest en Roza staan links van de tafel. Va en moe maken het pak open. Het is een Siemens stofzuiger.)

MOE: 't Is niet waar hè.

VA: Nog een stofzuiger begot.

ROZA: Nog een stofzuiger?

VA: Maar ja. Van de gemeente hebben we er ook éne gekregen.

SOOI: Dat is straf.

LISA: Nee, dat is chance. Nu moet ik niet wachten tot ze dood zijn.

(Er valt een pijnlijke stilte. Deze kan nog benadrukt worden door aangepaste achtergrondmuziek.)

MOE: Wie moet er dood zijn?

LISA: Wel, gij en onze va...

SOOI: Wij hebben afgesproken...

ROZA: ... dat als gij twee... er niet meer zijt...

SOOI: ... dat dan ons Lisa...

LISA: ... dat ik dan die stofzuiger krijg.

VA: *(met een krop in de keel)* Is dat allemaal al geregeld ja?

LISA: Ge moogt toch wel een beetje vooruitdenken zeker. En daarom hebben we een Siemens genomen. Want ik zit er later mee. En al mijn toestellen zijn van Siemens: mijn wasmachine, mijn droogkast, mijne frigo, mijnen haardroger, mijne mixer...

MODEST: En mijn scheermachineke.

MOE: Maar kind, wij willen nog een beetje leven zulle.

VA: Wij zijn begot nog niet dood. Steek dat maar goed in uwe bol.

(Va en moe gaan stil terug naar hunne zetel, gevolgd door Lisa. De drie anderen troepen samen. Pros zet de stofzuiger aan de kant.)

LISA: Nee, vandaag nog niet.

MODEST: Al maar goed of 't was geen feest.

LISA: Maar morgen, ge weet maar nooit. Dat kan u verrassen zulle. Pas maar goed op.

VA: Voor u passen we misschien beter niet zo goed op.

MOE: Want ge hebt die stofzuiger precies dringend nodig.

(Va en moe klemmen mekaar vast met de handen. Ze staren wezenloos voor zich uit.)

LISA: Dat moogt ge niet zeggen.

SOOI: Gij had beter ook niets gezegd.

ROZA: Daar moeten ze toch tegen kunnen.

LISA: *(is tot bij het groepje gekomen)* Dat vind ik ook. 't Zijn toch geen klein kinderen meer.

MODEST: Dat is het hem juist. 't Zijn twee gevoelige mensen, die al wat ouder zijn maar zich vandaag jong en gelukkig wilden voelen. Maar of ze dat nu nog kunnen, daar vrees ik voor.

(Lisa en Roza zetten zich neer in de tweezit. Sooi zet zich bij hen uiterst links in de dreezit. Modest zet zich achter hen links aan het hoofd van de tafel. Er heerst een onbehaaglijke stilte.)

Twintigste tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Modest – Lisa – Jeanne – Jerome – Pros.

(De bel rinkelt. Pros gaat opendoen. Jerome en Jeanne komen binnen. Jerome zit verscholen achter een pak. Jeanne heeft een fleurig boeket bloemen bij.)

SOOI: Verdomme, die zullen toch ook gene stofzuiger gekocht hebben zeker?

ROZA: Dat zou het toppunt zijn.

LISA: Maar ik geef gene cent meer.

MODEST: *(komt even tot bij het drietal)* 't Wordt spannend.

JEANNE: *(geeft de bloemen aan moe)* Va en moe, proficiat. En van ons Jommeke ook, hè Jommeke?

JEROME: *(is in het midden van de leefkamer blijven staan)* Ja poes.

MOE: *(met omfloerste stem)* Merci kind.

VA: *(triestig)* Ja merci.

JEANNE: Amai zeg, wat scheelt er? Hier hangt precies een begrafenisstemming. Daar is toch niemand dood?

VA: Nee, nog niet. Maar voor sommigen zou dat wel beter uitkomen.

LISA: Niet overdrijven hè va.

SOOI: *(komt naast Jerome staan)* Zeg eens, waar loopt dat pak met dat manneke naartoe?

JEANNE: Jommeke, hoort ge dat?

JEROME: Ja poes.

JEANNE: Niet kwaad worden hè.

JEROME: Nee poes.

JEANNE: En geen lelijke woorden gebruiken?

JEROME: Nee poes. Boefffer!!!

SOOI: Als ge zo begint....

JEROME: Gij zijt begonnen.

SOOI: En gij moet zwijgen. Poes heeft het gezegd. *(zet zich terug op zijn plaats.)*

JEROME: Poes, hebt ge dat gehoord?

JEANNE: Ja Jommeke. Laat hem maar doen. We moeten vandaag aan 't zelfde zeel trekken.

JEROME: Maar ik kan niet aan dat zeel trekken. Ik heb mijn handen vol.

JEANNE: Zet maar neer Jommeke. Hier zie. *(Jeanne wijst een plaats aan naast de tafel op de grond.)*

JEROME: Ja poes.

LISA: Zoudt ge dat cadeau niet beter direct aan de feestvarkens geven?

MODEST: Aan de feestelingen, snoepie. Het zijn geen varkens.

LISA: Dat blijft toch gelijk zeker. Als ze het maar kwijt zijn.

JEANNE: Nee, we moeten wachten. Dat is van ons allemaal.

SOOI: Ziet ge 't wel begot.

ROZA: Dat zou het toppunt zijn.

LISA: Maar ik geef gene cent meer.

MODEST: 't Wordt spannend.

JEANNE: Heel spannend. Maar we moeten wachten tot onze Flip en onze Freddie er ook zijn.

VA: Dat vind ik schoon.

MOE: Heel schoon.

(Jerome heeft het pak neergezet en plaats genomen achter de tafel. Jeanne zet zich rechts aan het hoofd van de tafel. Pros komt aangedragen met drie glazen. Modest steekt zijn glas in de hoogte.)

MODEST: Pros, ge laat die mensen toch niet alleen drinken?

(Pros schudt 'neen', biedt Jeanne en Jerome een glas aan en drinkt het derde zelf leeg. Dan verdwijnt hij grinnikend terug in de keuken. Even later komt hij terug met de fles om iedereen bij te schenken.)

LISA: Joepie, uw manieren!

MODEST: Snoepie, dat zijn manieren. Alleen drinken is niet plezant. Ik offer mij op voor de gezelligheid.

JEANNE: Gezellig is 't hier anders wel.

(De bel rinkelt.)

ROZA: Nu gaat het pas echt gezellig worden.

Eénentwintigste tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Modest – Lisa – Jeanne – Jerome – Flip – Bella – Pros.

(Flip en Isabella komen binnen. Hij is in smoking, zij is opgedirkt als een vamp. Flip kijkt triomferend in het rond.)

FLIP: Wij zijn toch zeker niet de laatsten? Mag ik u voorstellen: mijn vriendin I....Isabella.

BELLA: *(zeemzoet en vleierig)* Bella voor mijn vrienden. Zeg maar Bella.

(Sooi vliegt kwaad recht. Pros volgt de gebeurtenissen van dichtbij met een plateau met drank in de hand.)

SOOI: Ah nee hè! Dit is hier een familiefeest. Hier zijn geen vreemden uitgenodigd.

FLIP: Bella is geen vreemde. Zij is mijn vriendin en zij is hier wel...welkom. En als zij niet mag blijven stap ik het ook af.

SOOI: En als ze wel mag blijven, stap ik het af. Kiezen of delen.

VA: Lap, de miserie begint al.

MOE: Kiekens... euh... kinderen toch.

JEANNE: Van ons mag ze blijven, hè Jommeke.

JEROME: *(komt Bella van dichtbij goedkeurend bekijken)* Ja poes, zeker poes, graag poes.

LISA: En van ons niet!

MODEST: Toch wel, toch wel, toch wel.

ROZA: Ze blijft hier buiten!

SOOI: Hebt ge dat gehoord? Buiten!

(Flip zet zich neer rechts aan het ronde tafeltje.)

BELLA: *(flemerig)* Amai zeg, onze generaal-majoor heeft veel noten op zijne zang. Staat mijn gezicht hem niet aan?

SOOI: *(uit zijn lood geslagen door de rechtstreekse confrontatie)* Dat... dat heb ik niet gezegd.

BELLA: Wat zegt mijnen held dan wel? *(leunt opdringerig tegen Sooi aan die zich dit duidelijk laat welgevallen)*

SOOI: Dadaa... didie... dit hier een familiefeest is voor de fafa... familie.

BELLA: Maar ik ben toch zo goed als fafa... familie. Uw broerke, uwe Flip is toch mijne schat.

ROZA: *(staat recht en komt tot bij Bella)* Ge zijt wel niet getrouwd.

BELLA: Ahaa, dat is de 'ladie' van de generaal majoor? Ze is toch zeker niet bang dat haar ventje gaat 'flippen' in het bijzijn van een echte dame.

ROZA: Dat zou mijne man nooit doen. Die zou daar nog niet aan denken. *(terug zitten.)*

BELLA: *(streelt Sooi onder zijn kin)* Is dat zo? stoere bink? Zoudt ge u niet aan een slippertje durven wagen... met mij?

SOOI: Ja... nee... 't is te zeggen.... pas op, ons Roza hoort ons. Maar ik zie u wel zitten, bella Bella.

ROZA: Gaat ze nu vertrekken? Of vertrekken wij?

LISA: Ja, wat is er van de kwestie?

SOOI: Doe toch niet zo onnozel ouderwets. Gij zijt zeker nog van voor den oorlog. Van mij mag ze blijven. Ik blijf ook.

MODEST: Ik blijf in ieder geval.

JEROME: Wij ook hè poes?

JEANNE: Ja zeker Jommeke.

SOOI: Onze va en ons moe moeten zelf maar weten wat ze doen. 't Is hunne dag.

VA: Voor ons is iedereen hier welkom. Ze moeten alle twee blijven, nietwaar moe?

MOE: Natuurlijk. Welgekomen, alle twee.

(Pros voorziet Bella en Flip van drank.)

BELLA: Ha daar zie, dat zijn zeker onze va en ons moe om wie het allemaal te doen is? En lief dat ze zijn. En schoon. Juist een prentje uit het oude testament. En al vijftig jaar getrouwd! Is dat niet oersaai vavake? En oervervelend moemoeke?

VA: *(va en moe nemen mekaar met de hand)* Ik vind ons huwelijksleven nog altijd even boeiend Bella.

MOE: Ik heb mij bij onze va nog gene minuut verveeld.

BELLA: Maar zie toch eens aan zeg. Die twee oude stakkers zijn nog smoorverliefd. *(begint gemaakt te snotteren)* Dat pakt mij zie. Dat pakt mij zo...

MODEST: Ik pak er ook nog éne.

(Modest haalt een fles cognac en cognacglazen uit de kast. Samen met Jerome begint hij zich te bezuipen.)

SOOI: Ik lust dat ook. En doe voor Bella ook maar zo een glaasje. Goed vol. Die kan er wel tegen.

(Modest vult twee cognacglazen. Bella gaat tot bij Sooi, die rechtgestaan is. Sooi reikt haar een glas aan.)

BELLA: Allee santé mon general-major.

SOOI: Allee santé ma bella Bella mia.

FLIP : Bella hier... hier komen.

BELLA: Ik kom Flipperke. *(kijkt verleidend naar Sooi)* Tot straks generaal-majoor. De dag is nog lang ... Romeo.

SOOI: *(handenwrijvend)* Zeker nog lang genoeg ... Julia euh Bella bedoel ik.

ROZA: Sooi is 't goed ja?

SOOI: Jazeker Roza. Maar 't wordt nog beter, zeker weten.

FLIP: Als ge maar niet denkt....

SOOI: *(tot bij Flip, die dreigend rechtstaat)* Ik denk het toch. Bella heeft mijn verstand verlicht.

FLIP: *(maakt een dreigende vuist)* Als ge niet op... oppast zal ik dat licht eens rap uit... uitkloppen.

BELLA: Kalm blijven Flipperke.

FLIP: Ja maar, gij kent die nog niet half. Dat is onze Sooi, waarover ik u ge... gesproken heb. Ge weet wel.

BELLA: Ik weet het zeker. *(terzijde)* Laat mij maar doen. Ik zal ze hier eens een lesje leren.

(Flip en Bella zetten zich samen aan het ronde tafeltje.)

MODEST: Waar blijft Freddie boy?

PROS: *(komt binnengelopen van uit de inkomhal)* He is coming! He is coming!

Tweëntwintigste tafereel: Va – Moe – Sooi – Roza – Modest – Lisa – Jeanne – Jerome – Flip – Bella – Freddie – Robinette – Pros.

(Pros start keiharde muziek op zijn discobar. Freddie en Robinette komen binnengedanst. Robinette is Jojo, gekleed als vrouw. Hij draagt een zwart rokje, een gele blouse en een vuurrode pruik. Iedereen kijkt verbaasd naar het tweetal, staat dan recht en huppelt mee met de muziek tot deze stopt.)

FREDDIE: Ladies en gentleman: my girlfriend Robinette.

(Robinette lacht, wuift en maakt kleine kniebuigingen naar de anderen toe. Va kijkt verbaasd naar Robinette en komt dichterbij.)

VA: Rosse Nette?

FREDDIE: Nee va, Robi - nette.

VA: Robbie, dat is-em. Ik ken die papegaai. Dat is een vent begot.

ROBINETTE: Hoe zoudt gij mij kunnen kennen, sloeberke?

VA: Gij trekt op een vent die ik ken. Ik weet niet van waar. Misschien van in een droom. Maar ik ken u, zeker weten.

ROBINETTE: Gij dromen van venten? En dat op oewe leeftijd? Dat had ik niet verwacht van oe, schoebie-doebie. *(streelt va onder zijn kin.)*

VA: *(slaat de hand van Robinette weg)* Uw poten van mij af, Rosse Nette.

FREDDIE: Va, be cool man. Gij kunt Robinette niet kennen.

ROBINETTE: Misschien hij kennen Robbie, maar 'nette' net niet. En Robinette zijn Robbie niet.

VA: Ik zou nochtans durven zweren...

MOE: *(recht)* Niet doen va. Tweede gebod. Zweer niet ijdel, vloek noch spot.

ROBINETTE: *(gaat tot bij moe)* Aaah, dag moemoe Kiekeboe. Comment ça va?

MOE : *(herkent nu Jojo en is in de war)* Jojo? Jaja, ça va. Ca va seul. Alles in de sacoche, Robbie... euh ...nette.

ROBINETTE : En met uwe Miel ?

MOE : *(begint te wenen)* Mijne Miele is weg, gepikt.

ROBINETTE: Schreeuwen maar niet, moemoe Kiekeboe. Hij was toch al kaput.

VA: *(heeft alles aandachtig gevolgd)* Zeg eens, Rosse Nette, hoe weet gij dat allemaal? Moeoe?

MOE: Ja va? Hoe hij... zij... dat allemaal weet? Awel, dat vraag ik mij ook af.

ROBINETTE: *(legt zijn arm om de schouders van Freddie)* Van Fredje mijn schatje. Hij vertellen mij een ditje en datje. Van zijne moemoe en hare Miel. Nespa, my darling?

FREDDIE: Oh yes, you sweetheart.

JEROME: *(staat recht en komt aandragen met zijn zakdoek)* Moet ze gene zakdoek hebben?

JEANNE: Een zakdoek? Waarom Jommeke?

JEROME: Ze zweet hard, zegt onze Freddie.

JEANNE: Laat ze maar zweten Jommeke.

MOE: Zijt ge nu content va? Of ziet ge nog altijd spoken,

(Va haalt de schouders op en samen zetten ze zich terug in de zetel.)

JEANNE: Wij zullen u eens wat anders laten zien. Iedereen is hier, dus tijd voor onze cadeau.
Kom moe, open maken.

FREDDIE: Just a moment please. Dit is een plechtig moment. We moeten ons vader en ons moeder eren met een prachtig lied, eigen woorden en eigen muziek, recht uit ons hart. Lisa, hou u gereed.

(Indien Freddie zelf begeleidt gaat hij naar boven zijn instrument halen. Indien hij niet zelf begeleidt maar de begeleiding extern gebeurt, gaat hij schuin achter Lisa staan op het hogere niveau. Lisa komt bij va en moe staan op het lagere niveau. Robinette zet zich naast Roza op de plaats van Lisa. Pros serveert en vergeet vooral zichzelf niet.)

LISA: Va en moe, dit lied wordt u aangeboden door de kinderen Kiekens. Kom Sooi, kom hier bij mij staan.

(Sooi gaat schuin achter Lisa staan op het hogere niveau, eventueel naast Freddie.)

JEANNE: En waar moet ik staan? Ik ben ook een kuiken van va en moe Kiekens.

FLIP: Ik ook begot. Ik ben zeker zo een groot kie...kieken als die twee daar. Kom Jeanne, we gaan erbij staan.

SOOI: We willen dat niet verbieden. We zijn als één echte hechte familie onder elkaar. Allee, vandaag toch.

(Jeanne en Flip gaan bij Sooi (en ev. Freddie) staan, zodat zij een achtergrondkoortje vormen. Sooi deelt eventueel een blad rond met de tekst van het lied.)

MODEST: *(komt zichtbaar beschonken van achter de tafel)* En wij dan? Zijn wij geen familie?

LISA: Joepie, dit lied is van de kinderen Kiekens. Van de echte kinderen Kiekens.

SOOI: Juist.

MODEST: Ja maar, daar zijn wij niet mee akkoord, hè Jerome.

JEROME: *(komt tot bij Modest)* Nee begot. Als voor de echte kinderen de schoonkinderen geen echte kinderen zijn, dan zijn de echte kinderen voor de schoonkinderen lelijke kinderen.

JEANNE: Jommeke, pas op jong. Seffens vergeet ge nog te ademen.

FLIP: En blijft ge er nog in. Al moet ik zeggen dat ge groot ge.... gelijk hebt.

JEROME: Wij hebben groot gelijk.

MODEST: En we zullen maatregelen treffen. Wacht maar. Ge gaat nog verschieten.

LISA: Hou beter uwe mond toe. En drink nog een cognac.

MODEST: Dat is moeilijk. Drinken met mijne mond toe.

JEROME: We kunnen het altijd proberen.

(Modest en Jerome drinken aan hun glas en zetten zich terug op hun plaats. Intussen is Freddie (ev) beneden gekomen om te begeleiden.)

SOOI: Freddie, we beginnen.

(De muziek zet in. Lisa zingt voor, de laatste twee regels van elke strofe worden samen herhaald. Afhankelijk van de mogelijkheden kan een andere regie gevolgd worden.)

Jubileumlied (van de kinderen) – muziek in bijlage.

Va en moe, we willen nu graag zingen,
 U ter ere op uw huwelijksfeest.
 Met veel dank en liefde u omringen
 om wat gij voor ons steeds zijt geweest.
 Want je deelde altijd onze zorgen.
 Met je troost verlichtte je vaak pijn.
 En we voelden ons hier steeds geborgen.
 't Was zo goed bij jou te mogen zijn.

Vele jaren zijn reeds heen gevlogen.
 Je werd ouder maar je werd heel wijs.
 En je schouders zijn reeds wat gebogen,
 En je haren werden stilaan grijs.
 Maar je bleef voor ons doorheen de tijden
 als een rots die iedre storm trotseert.
 Maar toch deden we je vaak erg lijden.
 Ach een mens die raakt ook nooit geleerd.

Als de laatste avond eens nabij is,
 komt een einde aan je aardse reis.
 Vlieg dan weg op mooie gouden vleugels
 regelrecht naar 't hemels paradijs.
 God de Vader zit op je te wachten
 met zijn armen wijd open gespreid.
 Maar je beeld blijft steeds in ons gedachten
 trouw bewaard voor eeuwig en altijd.

(Va en moe zitten allebei te snotteren.)

MOE: Merci kinderen. Dat was schoon, echt heel schoon.

VA: Freddie boy, dat was niet cool zulle. Ge hebt mij doen janken.

MODEST: *(staat wankelend recht)* Dat was nog allemaal niks. Nu zullen wij u eens doen janken.

LISA: Wat gaat ge doen?

MODEST: Ook een liedje zingen. Alleen vanwege de schoonkinderen. Wij laten ons niet doen. Kom Jerome.

(Jerome staat ook wankelend recht en gaat links van Modest staan. Modest deelt de tekst uit.)

LISA: Ge gaat u hier belachelijk maken, joepie.

MODEST: Ieder op zijne toer is niets te veel, snoepie.

LISA: Maar moet dat nu?

MODEST: Ja begot. De schoonkinderen zijn zeker zo goed als de echte kinderen.

LISA: Doe wat ge niet laten kunt. Met u kan ik toch niets aanvangen.

MODEST: Juist poes.... euh ... snoepie.

(Jeanne, Flip en Sooi hebben zich neergezet aan tafel. Lisa neemt plaats in de driezit.)

MODEST: *(met een breed gebaar dat samen, met Jerome wordt gemaakt)* Roza, hier komen.

SOOI: Roza, blijven zitten.

ROZA: *(staat recht)* Gij hebt mij niet te commanderen.

SOOI: Gij gaat toch zeker niet meezingen?

ROZA: En waarom niet?

SOOI: Dan hoop ik dat de koeien goed gebonden staan.

ROZA: Die zijn al lang losgetrokken toen ze u bezig hoorden.

(Roza gaat rechts van Modest staan.)

MODEST: Bella, viens par ici, chouchou. *(komt naast Roza staan)*

ROZA : Bella is geen schoonkind.

MODEST: Wablief? Is Bella geen schoon kind? Bezie ze maar eens goed. Ze is gemakkelijk een doodzonde waard. Hè Sooi?

SOOI: Ja verdomme. En twee ook.

FLIP: Als één van u twee ook maar éne poot durft uit... uitsteken naar Bella, dan...

MODEST: Grapje Flip. We mogen toch wel eens zwansen zeker. Kom Rosse Nette, dan zijn we compleet.

ROBINETTE: *(staat recht en neemt zijn plaats in)* A votre service, mon chère Modest. Voor dat schone koppel, ik zingen de ziel uit mijne lijf.

(Pros komt stilletjes links van Robinette in het rijtje staan. Jerome maakt Modest hierop attent. Deze gaat tot bij Pros.)

MODEST: Hela, lelijke sloeber, gij zijt geen schoonkind.

(Pros lacht onnozel en haalt de schouders op.)

MODEST: Maar gij wilt misschien nog een schoonkind worden?

(Pros knikt hevig van 'ja').

MODEST: Dat zal moeilijk zijn jong. Va en moe Kiekens zijn uitverkocht. Maar daar zie, ons Lisa. Misschien kunt ge bij haar terecht. Die kan met mij toch niets aanvangen, hè Lisa? *(geeft Pros eveneens de tekst van het lied)*

LISA: Hou toch op met uw zat gezever, lelijke zot.

MODEST: Amai wat een woordenschat... schat. Komaan, let's go.

(De schoonkinderen zingen, met begeleiding van Freddie of extern, een vrolijk lied. Sooi, Lisa, Jeanne en Flip vormen vanaf de tweede strofe paartjes en dansen mee, links in de hoek. Va en moe luisteren vrolijk en aandachtig. De laatste drie regels van iedere strofe worden herhaald en door iedereen meegezongen.)

Jubileumlied (van de schoonkinderen) – muziek in bijlage.

Reeds een halve eeuw geleden,
ja ge moogt het zeker weten,
onze va en ons moemoe,
waren beiden in de jaren
om hun liefde te verklaren,
ja ze waren er aan toe.
Ons moemoe zag onze va
en onze va zag ons moemoe
en met hun vrijheid was 't gedaan .
Omdat men hen liet betijen)
zijn ze na een jaartje vrijen) 2 maal
saam de trappekes van 't altaar opgegaan.)

En ze leefden in hun huisje,
met wat voorspoed soms een kruisje
wisten met 't geluk geen blijf.
Want ze kochten samen kinderen,
niemand die dat kon verhinderen
en zo kochten ze er vijf.
En ze werkten van de morgen
tot de avond zonder zorgen
voor het dagelijks bestaan.
Zo zijn uren, dagen, weken,)
maanden, jaren, vlug verstreken,) 2 maal
't leven blijft steeds verder gaan.)

Vijftig jaren zijn we later
en ons moeder en ons vader
staan vandaag hier in het goud.
En dat kan ons echt plezieren,
daarom willen wij hen vieren
want ze worden stilaan oud.
En wij willen hen ook wensen,
saam met alle vrome mensen,
een lang leven worde hun loon.
Laat de hemel nog lang wachten,)
heus ge moet er niet naar trachten,) 2 maal
ook al is hij nog zo schoon.)

BELLA: Dat was schoon. Dat pakt mij weer zie. Dat pakt mij weer zo hard...

(Sooi gaat tot bij Bella. De anderen nemen hun oorspronkelijke plaatsen in.)

SOOI: Wil ik u anders efkes pakken?

FLIP: Daar zoudt ge u wel eens lelijk kunnen aan mispakken.

MODEST: Pak wat ge wilt. Ik pak ook nog iets.

(Modest neemt de fles cognac en zijn glas en zet zich neer midden in de leefkamer op het verhoog. Jerome volgt zijn voorbeeld.)

JEANNE: Ons moe en onze va moeten nu hun pak maar eens uitpakken.

(Moe en va gaan achter de tafel staan om het pak open te maken dat Jeanne inmiddels op tafel heeft gezet. Sooi staat dicht bij Bella en maakt haar openlijk het hof.)

FLIP: *(tot Roza)* Wat is die van plan?

ROZA: Wat voor een teef hebt gij hier ook binnengebracht?

FLIP: Nu is het ze... zeker nog mijn schuld.

ROZA: 't Is zeker uw schuld. Ge kent onze Sooi toch.

FLIP: Maar Sooi kent mij nog niet. Maar gij weet pre...precies wel wat voor vlees ge in de kuip hebt.

(Moe heeft intussen het pak open gemaakt. Lisa en Roza kijken toe links van de tafel. Flip en Jeanne staan rechts van de tafel. Freddie en Robinette hebben zich neergezet in de tweezit. Sooi komt tot bij Roza en Lisa zodat de twee parijen tegenover mekaar staan. Bella zit opnieuw aan het ronde tafeltje.)

MOE: Nog een stofzuiger.

VA: Dat wordt een ramp.

JEANNE: En een echte Miele moe. Een echte spiksplinternieuwe Miele.

SOOI: Maar dat was niet afgesproken.

LISA: Ah neen hè.

JEANNE: Dat was wel afgesproken.

FLIP: Ah ja hè.

ROZA: Maar wij hebben al een stofzuiger gekocht.

FLIP: Dan had ge dat maar niet moeten doen.

LISA: Ja maar...

MODEST: Eigen schuld, dikke bult.

LISA: Zwijgen gij! Dat was zo afgesproken!

JEANNE: Dat was niet afgesproken!

LISA: Dat is wel, hè Sooi. En ik betaal maar mijn deel voor éne stofzuiger.

SOOI: Als ge dat maar weet.

FLIP: Hou uw geld helemaal. Ons Jeanne en ik betalen die Miele.

LISA: En wie betaalt dan die Siemens?

JEANNE: Degene die een Siemens moest hebben voor later.

LISA: Ge wilt toch niet zeggen?

FLIP: Ja, dat willen wij zeggen. Gij en onze Sooi. Wij hebben daar geen uit... uitstaans mee.

ROZA: Nee? 't Zou niet kunnen zeker!

LISA: Weet gij wel goed wat zo'n stofzuiger kost?

JEANNE: Heel goed. Wij hebben er zelf éne gekocht.

SOOI: Maar wat kunnen zij met twee stofzuigers doen?

LISA: Drie Sooi. Zij hebben er van de gemeente ook al éne gehad.

SOOI: Ah ja, da's ook waar begot!

(Tijdens de voorafgaande ruzie hebben va en moe stillletjes hun plaats weer opgezocht. Pros zet de stofzuigers bij de twee vorige.)

FREDDIE: Is dat waar moe?

MOE: Ja Freddie, een 'nilkevis' in plaats van een echte knusse malse lederen zetel.

FREDDIE: Amai zeg, drie stofzuigers. Wat gaat ge daar mee doen?

VA: Mij helemaal zot maken, dat gaat ze doen.

SOOI: Die Miele moet terug en daarmee uit.

JEANNE: Doe die Siemens terug. Dat gaat evengoed.

JEROME: Juist poes.

LISA: Nee, dat gaat niet! Ik wil later gene Miele. En zeker gene 'nilkevis'.

MODEST: Ze heeft niet eens een bokaal om hem in te zetten.

LISA: Joepie, ge zou mij beter helpen in plaats van zever te verkopen.

MODEST: Snoepie, ik laat die zorgen voor morgen.

Want vandaag drink ik mij een stuk in mijne kraag.

LISA: Ge weet wat ik u gezegd heb.

MODEST: Ja, ik heb het klaar en duidelijk gehoord. Wat hebt ge ook weer gezegd?

LISA: Treiteraar!

MODEST: Ah dat. Dan heb ik het toch niet gehoord.

SOOI: Wat is er nu van de kwestie?

FLIP: Onze va en ons moe krijgen van ons Jeanne en van mij die Miele. Onze Freddie doet wat hij wil: bijleggen of niet. Maar van u of van ons Lisa willen wij gene frank.

LISA: Wat moeten wij dan doen?

JEROME: Trek uwe plan.

JEANNE: Goed Jommeke.

VA: *(kwaad)* Wilt gij nu allemaal eens goed luisteren. Ge weet onder welke voorwaarden ons moe en ik willen feestvieren. Dus als dat hier nog lang gaat duren, zal dat hier rap gedaan zijn!

SOOI: 't Is onze Flip zijn schuld!

FLIP: Nee, 't is uw schuld!

(Er wordt een eerste maal gebeld)

ROZA: Gij met uw Bella!

BELLA: Ik ben zo goed als gij zulle, Roza!

LISA: Maar gij hebt hier niets verloren!

JEANNE: Ge moet niet bang zijn Lisa. Zij kan gene stofzuiger gebruiken.

(Er wordt een tweede maal gebeld. Pros doet alle moeite om de aandacht hierop te vestigen.)

LISA: Ons Jeanne is een opstuiker!

JEANNE: En gij zijt een deugniet! Als gij een Miele had gewild....

MODEST: Maar madam moest kost wat kost een Siemens hebben.

LISA: Zeg eens, flauwe plezante, aan wie zijne kant staat gij eigenlijk?

MODEST: Staan snoepie? Ik sta niet. Ik zit op mijn gat.

(De bel rinkelt voor de derde maal. Pros gaat tot bij va en moe.)

PROS: Ze bellen bellen. Doe ik nog open of is er al ruzie genoeg? Al ruzie genoeg?

MOE: Doe maar open jong.

(Pros gaat opendoen. Jerome en Modest zetten zich terug aan tafel. Ook de anderen zetten zich weer neer.)

VA: Wie zou dat nog kunnen zijn?

MOE: Dat weet ge niet hè.

VA: Gij wel?

MOE: Natuurlijk. Ik heb ze zelf uitgenodigd.

Drieëntwintigste tafereel: Va – Moe – Sooi - Roza – Modest – Lisa – Jeanne – Jerome – Flip – Bella – Freddie – Robinette – Suzan – Pros.

(Suzan komt binnen met een bos bloemen en gaat tot bij va en moe. Flip is danig verschoten en staat recht bij het zien van zijn ex.)

MOE: Dag Suzanneke. Wees welgekomen kind.

SUZAN: Dag moe. Proficiat. En gij ook hè va.

VA: Merci kind. Ik ben blij dat ons moe u uitgenodigd heeft.

SUZAN: *(gaat tot bij Flip)* Dag Flip.

FLIP: Dag Susan. Ik had u hier niet verwacht.

SUZAN: Ik wilde niet komen. Maar ons moe bleef aandringen.

FLIP: Ze had dat wel mogen zeggen. Dan had ik Bel... Bella niet meegebracht.

BELLA: *(dringt zich op)* Wie is dat, Flipperke?

FLIP: Dat is Su...Suzan, mijn ex. *(tot Suzan)* Bel...Bella, mijn vriendin.

BELLA: Ah waart gij de grote liefde van mijn Flipperke? Ik wist niet dat ik u hier zou ontmoeten.

FLIP: Ik ook niet.

BELLA: Dat kunt ge nu wel zeggen. Maar ik geloof u niet. De vlam moest maar eens terug in de pan slaan, hè ventje.

MOE: Ik heb Suzanneke gevraagd om te komen. Niemand wist dat. Zelfs onze va niet. Maar ik vond dat ze erbij hoorde.

SOOI: *(komt tot bij Suzan en neemt haar hand vast)* Dat hebt ge goed gevonden moe. *(vleiend)* Dag Suzanneke.

SUZAN: Dag Sooi.

SOOI: Ik ben zo blij dat ik u terugzie, echt heel heel blij.

ROZA: *(kortaf)* Wordt maar niet te blij!

JEANNE: Ge hebt gelijk Roza. Met onze Sooi kunt ge niet voorzichtig genoeg zijn.

JEROME: Juist poes. Voorzichtigheid is de moeder van het kalf dat verdronken is.

LISA: Zie maar dat gij zelf niet verdrinkt, onnozel kalf. In de alcohol.

SUZAN: Als ge denkt dat ik hier beter wegblijf....

SOOI: Neeneenee Suzanneke. Luister toch niet naar dat gezever. Ge zijt hier en ge blijft hier. 't Is verdorie al zo lang geleden...

SUZAN: Ja Sooi, heel lang geleden. En we kunnen daar beter over zwijgen.

ROZA: *(veert recht en komt tot bij Sooi)* Maar ik ben het nog niet vergeten zulle.

SOOI: Verkoop eens geen complimenten gij.

ROZA: Wie verkoopt hier complimenten, ik of gij?

SOOI: Gij!

ROZA: Nee gij! *(gaat terug zitten)*

SUZAN: Ja maar, als ge voor mij gaat ruzie maken, ben ik weg. Ge moet niet denken....

SOOI: *(neemt Suzan met beide handen)* Dat ze denken wat ze willen. Nu gij er zijt is voor mij het feest helemaal geslaagd. Want ik heb u gemist zulle, meer dan ge denkt. Pros zet eens een tango op. Voor Suzanneke en mij.

(Pros zorgt voor tangomuziek. Sooi komt met een smachtende blik met Suzan naar voor. Hij neemt haar overdreven vast in zijn armen bij het dansen. Flip en Bella bekijken het koppel argwanend.)

FLIP: Zeg eens cas...casanova, gaat het spelleke herbeginnen?

BELLA: Zijt ge jaloers, Flipperke?

FLIP: Maar ge ziet toch wat ge ziet.

BELLA: Dat zie ik zeker. En het staat mij niet aan. *(gaat naar de discobar en zet de muziek af)* Zeg eens, generaal-majoor, wat voor een kieken zijt gij eigenlijk? Ge brengt uw eigen klokken mee. Maar als ge mij ziet begint rond mij te draaien en te kraaien als een hitsige haan. En nu zit ge op Suzan hare kop te pikken.

MODEST: *(van achter de tafel)* Een goede haan heeft veel kiekens nodig.

JEROME: *(naast Modest)* Dan kan hij van katoen geven.

SOOI: Vooral als dat kiekeken Suzanneke heet. Dan ben ik niet meer te houden.

ROZA: Smeerlap! *(terug ophaar plaats)*

SUZAN: Sooi toch. *(Suzan trekt zich terug op de achtergrond.)*

FLIP: Dat is 't liefste wat hij doet. Zijn ei... eieren in iemand anders zijne nest leggen.

ROBINETTE: Dan hij is éne koekoek in plaats van éne kiek.

FLIP: Hij heeft verdomme mijn huishouden ka...kapot gemaakt.

SOOI: Dat was uw eigen schuld!

FLIP: Nee, dat was uw schuld!

JEROME: Haal dat zeel om aan te trekken!

(Va en moe staan recht en muizen er stiekem vanonder langs de keuken. De bloemenruikers blijven achter als stille getuigen van hun aanwezigheid.)

FLIP: Steek dat zeel in uw kont. Hij heeft zijn eigen broer en zijn eigen vrouw bedrogen!

SUZAN: Dat zijn allemaal roddels. Daar is juist niets gebeurd hè Sooi.*(begint te wenen)*

SOOI: Nee, helemaal niets. 't Is te zeggen, toch niet veel.

FLIP: Ge moest be... beschaamd zijn, allebei!

SOOI: Voor u zeker, stuk ongeluk. Gij had u maar meer met uw vrouwke moeten bezig houden.

LISA: *(is rechtgestaan en komt tot bij de ruziemakers)* Ja, zo is't.

FLIP: En gij had u met uw eigen vrouwke moeten bezig houden!

JEANNE: Ja, zo is't!

LISA: Moeit gij u met uw eigen zaken!

JEANNE: En moeit gij u met uw eigen zaken!

LISA: Onze Sooi zijn zaken zijn mijn zaken!

JEANNE: En onze Flip zijn zaken zijn mijn zaken.

FLIP: 't Zijn fa... familiezaken!

SOOI: *(wijst naar Jeanne)* Maar zij heeft zich daar niet mee te moeien, de vuil tong *(Jeanne begint te wenen.)*

JEANNE: Hoort ge dat Jommeke?

JEROME: Ja poes. En hij zal zich verontschuldigen of ik geef hem een toek op zijn groot bakkes.

SOOI: Gij heb zelf een groot bakkes. Maar voor de rest durft ge juist niets, bange schijter.

JEROME: Ik niets durven? Hier zie pak aan, lelijke loebas. *(Jerome neemt een bos bloemen en slingert deze naar het hoofd van Sooi.)*

SOOI: Dat kan ik ook, stuk schotelvod. *(Sooi zwiert een bos bloemen naar Jerome)*

FREDDIE: Hela, hela, zijt ge zot geworden?

FLIP: Als ons Jeanne zich niet mag moeien moet zij daar (*wijst naar Lisa*) ook zwijgen, dat sme... smerig roddelwif. (*Lisa begint ook te wenen.*)

(*Sooi en Flip staan dreigend en met gebalde vuisten tegenover elkaar.*)

SOOI: Gij hebt zelf een vuile tetter!

FLIP: En gij een giftige tong, ra... ratelslang!

SOOI: (*geeft Flip een duw*) Apensmoel!

FLIP: (*geeft op zijn beurt Sooi een duw*) Kro... krokodillenbakkes!

(*Flip en Sooi grijpen elkaar vast en beginnen aan elkaar te sleuren. Freddie komt tussenbeide.*)

FREDDIE: (*schreeuwt*) Stop, 't is genoeg! We zitten hier niet in de dierentuin! Dit is het gouden huwelijksfeest van ons ouders! Wij hebben beloofd om ons te gedragen als gentlemen.

MODEST: Right Freddie boy.

FREDDIE: En dat geldt voor iedereen. Music maestro please!

(*Pros zet een dol nummer op. (Boogie of iets dergelijks) Robinette en Freddie beginnen te dansen. Sooi danst met Suzanneke, Bella met Pros, Lisa trekt Modest recht, Jerome sleurt Jeanne overeind, Flip danst met Roza. Tijdens het dansen wil Flip changeren met Suzanneke terwijl Roza Sooi wil inpalmen. Het wordt een daverende denderende dolle vertoning waarbij over en weer aan mekaar gesleurd wordt, stoelen en zetels tegen de vlakte gaan tot het doek dichtgaat.*)

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Vierentwintigste tafereel: Va – Moe - Freddie

(Wanneer het doek opengaat stellen we de ravage vast die de feestvierende hebben aangericht. De gouden '50' hangt schuin naar beneden als zinnebeeld van het failliet van het feest. Stoelen liggen op de grond, zetels achterover, de slingers zijn her en der afgetrokken. Va en moe komen binnen door de keuken. 't Is middernacht. Alle lichten in de leefkamer branden. Freddie ligt languit in de zetel en musiceert.)

MOE: Amai, wat is hier gebeurd?

VA: Hier is precies een orkaan voorbijgeraasd. Is iedereen weg?

FREDDIE: Ja, ze zijn weg.

MOE: En?

FREDDIE: Geen doden en geen gewonden. Alleen een paar blauwe plekken.

VA: En voor de rest?

FREDDIE: We kunnen er beter over zwijgen. In ieder geval: niet voor herhaling vatbaar. Ik ga slapen. Night folks. *(Freddie gaat de trap op naar boven.)*

VA: Night Freddie boy.

MOE: Night Freddie. Sleep very goed.

VA: Eindelijk alleen in huis.

MOE: Ja, eindelijk. Maar wat een rommel. En wat voor een cadeau's.

VA: Allemaal stofzuigers moe. Nu zijt ge zeker wel content?

MOE: Niet echt. Mijne Miele. Ik mis hem va.

VA: Maar ge kunt toch stofzuigen.

MOE: Dat wel. Dag en nacht als 't moet.

VA: Dat moet niet verdomme. Dan word ik nog zot.

MOE: Nog zotter als nu? Dat kan niet.

VA: Maar ik bedoel niet zot zot maar echt zot. Ik ben de laatste tijd zo verloren. Daarstraks, dat lief van onze Freddie, die Rosse Nette...

MOE: Robinette.

VA: Ja, Robinette of Rosse Nette, dat speelt gene rol. Ik zou gezworen hebben dat het Robbie was, Robbie de robot. Maar vermits ik die volgens u gefantaseerd of gedroomd heb. Ik weet het niet meer moe. Kunt ge geloven dat mijn verstand mij in de steek laat.

MOE: Neenee, uw verstand is nog heel goed 't Is allemaal mijn schuld. En een beetje die van u. Robinette was Jojo.

VA: Jojo?

MOE: Jaja, Jojo le gigolo.

VA : Ik ken gene Jojo. Maar wel Robbie. En volgens mij was Robbie Robinette en niet Jojo.

MOE: Jaja, 't is te zeggen neenee. Robinette dat was Jojo die Robbie werd omdat hij niet langer Jojo kon zijn omdat Jojo een gigolo is, die ik gevraagd had voor mijne Miele maar die voor mij kwam zonder dat ik dat wist maar dat gij zeker niet mocht weten want dan zoudt gij dingen kunnen denken die ge niet mocht denken.

VA: Moe, ik versta er niets van.

MOE: Dan zijt ge misschien toch een beetje op de dool.

VA: Maar ik vertrouw u op uw woord.

MOE: Dan zijt ge terug helder van geest.

VA: Het had een heel schoon feest kunnen worden.

MOE: Wij hebben er alleszins ons best voor gedaan.

VA: Als ze nu voor éne dag eens vrede hadden gesloten, al was het maar om ons een plezier te doen. Dat zou toch het schoonste cadeau geweest zijn dat ze ons konden geven.

MOE: Ik weet het va. Maar 't heeft niet mogen zijn.

VA: 't Zijn dikke egoïsten. Ze denken alleen aan hun eigen. Alles voor ikke en onze va en ons moe kunnen stikken. En dat doet pijn hier van binnen.

MOE: Ge moet maar denken: 't zijn echte kiekens.

VA: Zonder kop.

MOE: En 't zullen altijd kiekens blijven. Maar ons Lisa heeft wel heel schoon gezongen.

VA: Dat is waar. Maar in 't derde strooofke, toen we op onze gouden vleugeltjes naar 't hemels paradijs fladderden, lonkte ze precies al met één oog naar hare stofzuiger.

MOE: Dat is maar een gedacht. Maar we zullen ze die Siemens toch maar direct geven zeker?

VA: Dat zal 't beste zijn. Ik kan niet leven met het gedacht dat ze zit te wachten op onze dood om te kunnen stofzuigen.

MOE: Zullen we nu ook maar op onze polder gaan zitten?

VA: Niet te rap moe. Voor ons is 't feest nog niet gedaan.

MOE: Nee?

VA: Nee. Ik heb nog een verrassing voor u. Mijne cadeau. Ge gaat verschieten moederke.

(Va gaat naar boven om zijn geschenk te halen.)

MOE: Kwestie wat heeft hij nu weer uitgespookt. Ik ben er niets gerust in. Ik mag het eigenlijk niet zeggen maar 't is zelf ook een kieken zonder kop, allee van tijd toch. *(moe kijkt rondom zich)* Zie dat hier toch eens aan. Wat een rommel. Hier had mijne Miele zijn hartje kunnen ophalen. Maar hij is weg. Nu kan ik maar beter een kuisploeg doen komen.

VA: *(komt van de trap met zijn geschenk)* Voilà, hier ben ik ermee.

MOE: Maar va toch. Zo een groot pak. Wat mag daar wel insteken?

VA: Maak maar open. Maar verschiet u gene bult.

(Va zet het pak neer in de driesit. Moe maakt het open.)

MOE: Maar dat is mijne Miele gedomme! Mijnen eigenste Miele. Miele jong, waar zijt gij naartoe geweest? Ik kan het niet geloven. Kan dat nu echt?

VA: Ja moe, dat kan echt. Dat is mijn verrassing. Uwe Miele, gezond en wel, die opnieuw stoft en zuigt zonder een patat onder zijn gat.

 Alternatieve tekst in bijlage

MOE: Karel Kiekens, kom in mijn armen. (*drie kussen*) Dat is het mooiste geschenk dat ge mij kon geven. Nu slaap ik deze nacht gelijk een roosje.

VA: Zo ver zijn we nog niet. Ik heb nog een verrassing. Ik breng u eerst een serenade, iets van vroeger uit den goede oude tijd. (*Va doet moe neerzitten in de zetel en zingt.*)

ZILVERDRADEN TUSSEN GOUD van Bob Scholte. (*enigszins aangepaste tekst – muziek in bijlage. Het lied kan ook weggelaten worden en vervangen door de alternatieve tekst in bijlage.*)

Als een schaduw gaan de jaren
 in het leven zo voorbij.
 'k weet nog toen we kinderen waren,
 hoe je schonk je hart aan mij.
 't Leven leek alleen maar zonneschijn,
 't kon toch maar een sprookje zijn.
 Maar de tijd die bleef niet stilstaan,
 onze jeugd is heengegaan. (*neemt moe met beide handen*)
 Lieve!ing wij zijn nu beiden oud,
 zilverdraden tussen goud.
 Vaak dan denk ik met een traan,
 dat dit eens voorbij zal gaan.
 (*Va trekt moe recht en zingt verder.*)

Kleine rimpeltjes doorploegen
 reeds je voorhoofd en je mond.
 't Is een teken van de zorgen
 die je hier met mij doorstond.
 Maar voor mij zie ik je altijd weer
 eeuwig mooi en eeuwig jong.
 Juist zo lief als toen ik vroeger
 om je jeugdig hartje dong.
 Mooie jaren gaan zo snel voorbij
 en we worden samen oud.
 Grijs worden je blonde haren
 Zilverdraden tussen goud.

(*Va geeft moe een zoen, moe leunt met haar hoofd op va's schouder en beiden blijven enige ogenblikken onbeweeglijk staan.*)

MOE: Dat was schoon va. Op die paar minuten is heel ons leven voor mijn ogen gepasseerd.

=====

VA: Ja, zo is het leven. Als ge ervoor staat lijkt het een eeuwigheid. En als het voorbij is duurt het maar een paar minuten om alles opnieuw te beleven.

MOE: (*gaapt*) Nu wordt het toch hoog tijd voor onze polder.

VA: *(gaapt ook)* Ja, 't wordt laat. *(kijkt in het rond)* Amai zeg, ons kiekens hebben het kot helemaal dooreen gedabd.

MOE: En de kabouterkes zullen het niet komen opkuisen.

VA: Dat is niets moe. Ik zal wel helpen. Hoeveel schepkes moeten er op de koffiepote?

MOE: Twee. Waarom vraagt ge dat? Ik zet toch altijd koffie.

VA: Morgenvroeg zet ik koffie.

MOE: Maar waarom?

VA: Daarom.

MOE: Ge wilt toch zeker niet...?

VA: Nee, gij wilt dat al zo lang dat ge er zelfs van droomt.

MOE: En morgen is het zover?

VA: Dat van die koffie: ja! De rest is nog voor vandaag.

MOE: De rest? Welke rest?

VA: Ge had toch nog een droom.

MOE: Nog een droom? Wat dan?

VA: Iets waarvan ik dacht dat wij daar veel te oud voor zijn. Maar vandaag voel ik mij zo jong als vijftig jaar geleden. En daarom brengen deze twee kiekens deze nacht op hunne nest door.

MOE: Dat meent ge niet!

VA: Dat meen ik wel!

MOE: Amai, dan staat er mij nog wat te wachten.

VA: Als ge dat maar weet. Kom, we beginnen eraan.

MOE: Eerst de lichten uit....

VA: En dan de beddenbak in.

(Moe dooft gejaagd de schemerlamp op de tv, dan de muurlampen aan het doorgeefluik en dan de lichten in de keuken. Va dooft het licht in de inkomhal en van de grote schemerlamp. Het maanlicht schijnt door het raam naar binnen. Va staat onder aan de trap al te wachten.)

VA: *(ongeduldig)* Allee, waar blijft ge?

MOE: *(buiten adem)* Jaja, ik ben er al.

(Moe voorop, gevolgd door va, gaan gelijk heen en weer wiegend, de trap op naar hun kamer. Onderweg geeft va moe nog een klets op haar achterste. Het muurlampje boven aan de trap blijft branden. Na enige ogenblikken komt va terug en houdt de vingers op de lippen om stilte te vragen.)

VA: Sssstttt... niet teveel lawaai..... en wel thuis.

(Va dooft het laatste licht en gaat terug naar de slaapkamer.)

E I N D E

BIJLAGEN.

 Alternatieve tekst indien het lied “Zilverdraden tussen goud” niet gezongen wordt.

MOE: Karel Kiekens, kom in mijn armen. (*drie kussen*) Dat is het mooiste geschenk dat ge mij kon geven. Ik heb toch chance dat ik u meer dan vijftig jaar geleden aan de haak heb geslagen.

VA: Wablief? Gij mij aan de haak geslagen? Maar ik heb u gestrikt, zulle moe.

(*Va en moe zetten zich neer in de driezit.*)

MOE: Ah ja, is dat echt?

VA: 't Is zeker echt. Weet ge 't nog toen in die danstent? Ik was daar met mijne kameraad, de Lowie. En gij zat daar aan een tafelke met uw vriendin. Hoe heette ze ook weer? Jenny?

MOE: Ja juist, Jenny.

VA: En ik zei tegen Lowie:” Wedden dat ik dat schoon kind daar vandaag nog naar huis doe”.

MOE: En dat schoon kind, dat was ik?

VA: Ja, dat waart gij. En toen wilde het juist lukken dat gij uw sacoché vergat.

MOE: Vergat?

VA: Ja, vergat. En ik natuurlijk als de bliksem u achterna met die sacoché. En zo is het allemaal begonnen.

(*Moe begint te lachen*)

VA: Wat zit gij daar nu te lachen?

MOE: Ik was mijn sacoché niet vergeten;

VA: Toch wel moe, uw sacoché was daar blijven staan.

MOE: Dat wel. Maar ik was ze niet vergeten. Ik zei tegen Jenny:”Ziet ge daar die knappe jongen naar mij staan lonken? Wedden dat die mij deze avond nog naar huis brengt.” “Dat bestaat niet”, zei Jenny. “Dat bestaat wel”, zei ik. “Wacht maar, ge zult het zien”. Ik liet mijn sacoché expres staan en nog geen twee minuten later kwaamt ge al achter mij aangevlogen met mijn sacoché. En **zo** is het allemaal begonnen.

VA: Zeg dat het niet waar is.

MOE: 't Is wel waar. Zo waar als dat wij vandaag vijftig jaar getrouwd zijn.

VA: Dat is straf. Gewoonlijk zit een haan toch achter zijn kieken aan.

MOE: Maar soms lokt een kieken dat ook zelf uit. Nog nooit gezien hoe rap ze zijn om in het zand te gaan liggen als er een haan in de buurt is.

VA: En ik die al vijftig jaar lang dacht dat ik u.....

MOE: Niks van. Ge hebt u als een onnozel kieken laten vangen in mijn netten.

VA: Daar ben ik nu even niet goed van.

MOE: Kom va, ge hebt het u toch nooit moeten beklagen hè. Wij hebben samen zo een schone tijd gehad. Weet ge 't nog als we gingen dansen?

VA: Ja verdomme, alsof 't gisteren pas gebeurd is. Gij waart zo licht als een pluimke. En ge zweefde in mijn armen over de dansvloer.

MOE: Willen we het nog eens proberen?

VA: Wat? Dansen? Zouden we dat nog kunnen?

MOE: Waarom niet? Dat pluimke is doorheen de jaren wel een hele pluim geworden en enkele kilokes zwaarder. Maar 't is toch het proberen waard.

(Va gaat naar de disco-bar, prutst een beetje en slaagt erin om een oude smartlap te laten horen. Moezit ongedurig te wachten.)

VA: *(komt tot bij moe en maakt een diepe buiging)* Mag ik deze dans, mevrouw?

MOE: *(staat recht)* Ik voel mij zeer vereerd mijnheer.

(Va en moe dansen vertederd op de maat van de muziek. Na een korte wijle valt de muziek stil.)

MOE: Is het al gedaan?

VA: Ja moe, schoon liedekes duren niet lang. Ook dit is weer voorbij.

MOE: 't Heeft mij zo'n deugd gedaan. Op die paar minuten is heel ons leven voor mijn ogen gepasseerd.

=====

Jubileumlied van de kinderen

Va en moe, we wil - len nu graag zin - gen U ter
va en moe

e - re op uw huw'-lijks - feest. Met veel dank en lief-de u om - rin-gen om wat
va en moe

gij voor ons steeds zijt ge - weest. Want je deel-de al-tijd on-ze zor-gen, met je
zijt ge-weest.

troost ver-licht-te je vaak pijn. En we voel-den ons hier steeds ge - bor-gen
heel veel pijn

't was zo goed bij jou te kun - nen zijn.

Jubileumlied van de schoonkinderen

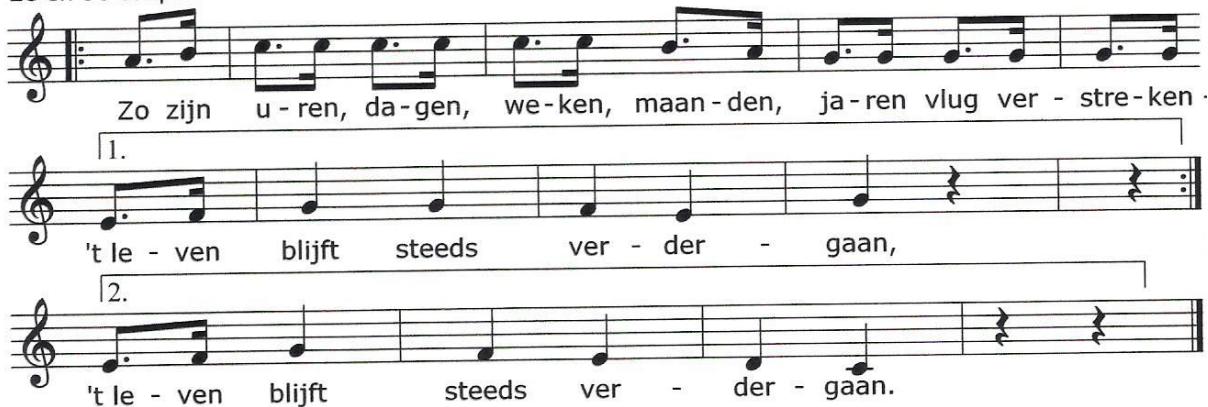
Reeds een hal-ve eeuw ge - le - den, ja ge moogt het ze - ker we - ten,
 on - ze va en ons moe - moe, wa - ren bei - den in de ja - ren,
 om hun lief - de te ver - kla - ren, ja ze wa - ren er aan toe.
 Ons moe - moe zag on - ze va en on - ze va zag ons moe - moe en
 met hun vrij - heid was 't ge - daan.

1e couplet

Om - dat men hen liet be - tij - en zijn ze na een jaar - tje vrij - en
 1. saam de trap - pe - kes van 't al - taar op - ge - gaan,
 2. saam de trap - pe - kes van 't al - taar op - ge - gaan.

2e en 3e couplet

Zo zijn u - ren, da - gen, we - ken, maan - den, ja - ren vlug ver - stre - ken.
 1. 't le - ven blijft steeds ver - der - gaan,
 2. 't le - ven blijft steeds ver - der - gaan.

The first staff of music is written on a five-line treble clef staff. It begins with a key signature of one flat (B-flat) and a common time signature (C). The melody consists of the following notes: a quarter note B-flat, an eighth note A, a quarter note G, an eighth note F, a quarter note E, an eighth note D, a quarter note C, and a half note B-flat. The melody then continues with a quarter note A, an eighth note G, a quarter note F, an eighth note E, a quarter note D, an eighth note C, a quarter note B-flat, and a half note A. The staff ends with a double bar line.

Vaak dan denk ik met een traan, dat dit eens voor-bij zal gaan.